

คำนำผู้แปล

ใครจะคิดว่าเจ้าแห่งอาชญากรรมที่ทำรายได้จากกิจกรรม

ผิดกฎหมายถึงสิบห้าล้านปอนด์ภายในเวลาเพียงสองปีและโดนตำรวจสากลจับตามองเป็นพิเศษจะเป็นเด็กชายอายุแค่สิบสองปีจากตระกูลเก่าแก่แห่งไอร์แลนด์ แต่เด็กคนนี้ไม่ใช่คนธรรมดา สมองอัจฉริยะของเขาอุทิศให้กับการคิดแผนแยบยลเหนือชั้นแบบที่ใครก็ยากจะตามทัน แลเมื่อยังไม่จำกัดอยู่แค่มนุษย์ทั่วไป แต่รวมถึงเผ่าพันธุ์แพร่ในโลกใต้ดินด้วย

หนังสือชุด อาร์ทิมิส ฟาวล์ เป็นความบันเทิงที่จะทำให้ผู้อ่านลืมเวลาขณะร่วมลุ้นระทึกไปกับการผจญภัยน่าตื่นเต้นใจของอาร์ทิมิสกับผองเพื่อน โดยเฉพาะในเล่ม 1 ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของทุกอย่าง เมื่ออาร์ทิมิสวางแผนลักพาตัวแฟร์เพื่อเรียกค่าไถ่เป็นทองคำแท่งในตำนาน การต่อกรกับสิ่งมีชีวิตเวทมนตร์ที่พกอาวุธสุดไฮเทคทำให้เขาต้องทุ่มเทความพยายามสุดความสามารถจนแทบเอาชีวิตไม่รอด แลเมื่อยังเกือบทำให้โลกตกอยู่ในสงครามข้ามเผ่าพันธุ์อีกต่างหาก

ผู้แปลสนุกมากในการทำงานครั้งนี้ และอยากขอบคุณสำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์ที่ให้โอกาสได้มาถ่ายทอดหนังสือเล่มนี้เป็นภาษาไทย บอกได้เลยว่าสำหรับใครที่ชอบเรื่องราวชิงไหวชิงพริบและการผจญภัยตื่นเต้นเร้าใจแบบนั่งไม่ติด อาร์ทิมิส ฟาวล์ เป็นหนังสือที่ไม่น่าพลาดอย่างยิ่ง บางทีเมื่ออ่านจบแล้วคุณอาจทั้งรักทั้งหมั่นไส้อาร์ทิมิสอย่างผู้แปลก็เป็นได้

พลอย ใจนัส

คำนิยม

ตอนเราอายุ 12 ปี เราทำอะไรกันอยู่คะ

นั่นคือคำถามแรกที่ผุดขึ้นในหัว ขณะที่กำลังพบกับ อาร์ทิมิส ฟาวล์ อัจฉริยะอาชญากรที่อายุน้อยที่สุดในโลก เด็กน้อยผู้เชื่อในสิ่งที่เด็กทุกคนเชื่อว่า 'ภูต' หรือ 'แฟรี่' มีอยู่จริง แต่เขาไม่ได้หยุดที่แค่เชื่ออย่างเด็กทั่วไป เพราะเขาพยายามค้นหาสิ่งมีชีวิตชนิดนี้อย่างจริงจัง อีกด้วย

โอเวน โคลเฟอร์ ชักนำกลให้มารู้จักกับอาร์ทิมิสด้วยคำถามแสนเรียบง่ายอย่าง *เราจะอธิบายความเป็นอาร์ทิมิส ฟาวล์อย่างไรดี* ด้วยคำถามนี้ โอเวน โคลเฟอร์จึงกลเข้าสู่โลกของอาร์ทิมิสได้อย่างแนบเนียน ตามติดภารกิจสติเฟื่องที่กลายเป็นเรื่องจริงจังอย่างไม่ยอมให้คลาดสายตา ความกลมกลืนที่เกิดขึ้นระหว่างเวทมนตร์กับวิทยาศาสตร์นั้น ทำเอากลทั้งในการเล่าเรื่องของเขา

จากความคิดที่ว่า อาร์ทิมิสคือเด็กที่เกิดมาเป็นตัวร้ายโดยแท้ ไม่มีทางที่กลจะรักหรือลุ่มหลงให้เขาทำภารกิจสำเร็จเด็ดขาด แต่คนเขียนก็พาเราไปเรียนรู้ความเป็น 'อาร์ทิมิส ฟาวล์' จนกลกลายเป็นแฟนคลับตัวยงของเด็กชายแสนร้ายกาจคนนี้แบบถอนตัวไม่ขึ้นอย่างไม่ทันรู้ตัว

อาร์ทิมิส ฟาวล์ คือเด็กร้ายกาจ นั่นคือความจริงที่ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง แต่กลขอท้าผู้อ่านทุกคนให้ลองคำดิ่งไปในความเป็น 'อาร์ทิมิส ฟาวล์' คูสักครั้ง แล้วทุกคนจะพบว่า ความร้ายกาจของเด็กผู้ชายคนนี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งในความน่ารักของเขาเท่านั้น

กัลรู้สึกขอบคุณที่สถาพรบุ๊คส์นำนิยายเรื่องนี้มาให้เด็กไทยได้อ่าน และคิใจที่สุดที่ตัวเองได้เป็นหนึ่งในองค์ประกอบของนิยายเล่มนี้ กัลได้รับอะไรมากมายในฐานะนักอ่าน และได้รับสิ่งมากกว่านั้นเมื่อกลายเป็นนักเขียน ดังเช่นที่กัลพูดเสมอว่า อยากทำให้นักอ่านสักคน สนุกจนมือสั่นขณะอ่านหนังสือของกัล และใช้คะ หนังสือที่ชื่อ *อาร์ทิมิส พาวล์* ทำให้กัลเป็นแบบนั้น

ขอให้อ่านให้สนุกนะคะ

กัลริศา

"ดำเนินเรื่องเร็ว ใช้ภาษาเหินแสมชนชั้น
มีมุกตลกที่ทำให้หัวเราะเสียงดัง เขียนได้ฉลาดและน่าติดตาม
หนังสือเล่มนี้ยังเสริมด้วยบทเรียนดีๆ เกี่ยวกับ
ความเสียหายด้านสิ่งแวดล้อมอันเกิดจากมนุษย์อีกด้วย"

- หนังสือพิมพ์ *Sunday Times*

"หนังสือระดับปรากฏการณ์ที่ทั้งหลักแหลมและสนุกสนาน
แพรวพราวด้วยสิ่งประดิษฐ์ไฮเทค"

- หนังสือพิมพ์ *Observer*

"การผจญภัยที่ตลก เร็ว และเหมือนชมภาพยนตร์"

- หนังสือพิมพ์ *Financial Times*

"แฟนตาซีที่ยอดเยี่ยม"

- หนังสือพิมพ์ *Independent*

"การเดินทางที่เร็วและผาดโผน
อัดแน่นด้วยไหวพริบ สิ่งประหลาด และเวทมนตร์
เป็นหนังสือเด็กที่ที่สุดๆ ผู้ใหญ่ก็อ่านได้"

- นิตยสาร *Elle*

"ได้รับความนิยมล้นหลาม"

- หนังสือพิมพ์ *Guardian*

"อ่านเหมือนการ์ตูนช่อง
สั้นกระชับและโดนใจที่สุดเท่าที่เคยพบเจอมา"

- หนังสือพิมพ์ *Daily Telegraph*

"โคลเฟอร์ทำได้ดีมากและยิ่งใหญ่มาก"

- นิตยสาร *New York Times Book Review*

รางวัลและเกียรติยศที่ อาร์กมิส ฟาวล์ เล่ม 1 ได้รับ

- ได้รับการโหวตให้เป็น Puffin of Puffins ประจำปี 2010
- เข้ารอบสุดท้ายรางวัล Irish Book of the Decade (Bord Gáis Energy Irish Book Awards) ประจำปี 2010
- ได้รับรางวัล German Children's Book of the Year ประจำปี 2004
- ได้รับรางวัล WHSmith 'People's Choice' สาขาหนังสือเด็กแห่งปี 2002
- ได้รับรางวัล British Book Awards Children's Book of the Year (2001)
- เข้ารอบสุดท้ายรางวัล Whitbread Children's Book of the Year (2001)

“หนังสือและการอ่านคือชุมพลแห่งความคิดสร้างสรรค์”

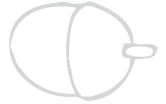
อาร์ทิมิส ฟาวล์ เป็นเด็กอัจฉริยะจากไอร์แลนด์ผู้ทุ่มเท
มันสมองปราดเปรื่องให้แก่การทำเรื่องนอกกฎหมาย เมื่อ
อาร์ทิมิสค้นพบว่ามีชุมชนแฟรียู่ใต้ดิน เขาก็เห็นโอกาสทอง
มีเผ่าพันธุ์ใหม่เอี่ยมไว้หาประโยชน์ด้วยแผนการเหนือล้ำของเขา
แต่อาร์ทิมิสยังไม่รู้จักแฟรดีพอ และสิ่งที่เขาไม่รู้ก็อาจเล่นงาน
เขาได้...

แต่

ลิซ่า และ นีลส์

สารบัญ

บทนำ	15
บทที่ 1 คัมภีร์	17
บทที่ 2 ถอดรหัส	35
บทที่ 3 ฮอลลี	50
บทที่ 4 ลักพาตัว	87
บทที่ 5 หายตัวระหว่างปฏิบัติหน้าที่	104
บทที่ 6 ปิดล้อม	145
บทที่ 7 มัลช	202
บทที่ 8 ไทโรลล์	249
บทที่ 9 ไฟ่ตาย	295
บทตาม	340

บทนำ

เราจะบรรยายอาร์ทิมิส ฟาวล์อย่างไรดี จิตแพทย์หลายคนเคยลองมาแล้ว แต่ก็ไม่สำเร็จ ปัญหาหลักอยู่ที่ความฉลาดของอาร์ทิมิสเอง เขาสืบขาค้นหาหลักฐานสร้างความสับสนในการทดสอบทุกครั้ง ทำให้จิตแพทย์ผู้ฉลาดที่สุดพากันงุนงงและหลายคนก็ถึงขั้นเสียสติจนต้องถูกส่งเข้าโรงพยาบาลเสียเอง

ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าอาร์ทิมิสเป็นเด็กอัจฉริยะ แต่ทำไมคนฉลาดขนาดนี้ถึงหมกมุ่นทำเรื่องผิดกฎหมาย นี่เป็นคำถามที่ตอบได้ด้วยคนเพียงคนเดียว แต่คนผู้นี้ดันมีความสุขกับการปิดปากเงียบเสียนี้

บางทีวิธีที่ดีที่สุดในการอธิบายความเป็นอาร์ทิมิสให้

เพียงตรงอาจเป็นการเล่าถึงอาชญากรรมครั้งแรกของเขาซึ่งกลายเป็นคดีโด่งดังไปแล้ว ผมได้เรียบเรียงรายงานฉบับนี้จากการสัมภาษณ์ผู้เสียหายโดยตรง เมื่อเรื่องราวดำเนินไป คุณจะรู้ว่ามันไม่ใช่งานง่ายเลย

เรื่องนี้เริ่มต้นเมื่อหลายปีก่อนตอนต้นศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด อาร์ทิส ฟาวล์คิดแผนกอบกู้ความมั่งคั่งให้วงศ์ตระกูล เป็นแผนการที่อาจโค่นอารยธรรมและทำให้โลกตกอยู่ในสงครามข้ามเผ่าพันธุ์

ตอนนั้นเขาอายุสิบสองปี...

บทที่ 1

คัมภีร์

นครโฮจิมินห์ในฤดูร้อนถือว่าร้อนระอุไม่ว่า
จะวัดด้วยมาตรฐานของใคร คงไม่ต้องบอกว่า
อาร์ทิมิส ฟาล์ย่อมไม่ยินดีจะทนลำบากเช่นนี้
หากเค็มพันไม่สำคัญอย่างยิ่งยวด มันสำคัญต่อ

แผนการของเขา

แสงอาทิตย์ไม่เหมาะกับอาร์ทิมีส เขาคุไม่คิเลยเมื่อตก
แคค การใช้เวลาหลายชั่วโมงอันยาวนานในร่มหน้าจอคอมพิวเตอร์
ทำให้ผิวของเขาซีดเซียว เขาขาวเหมือนแวมไพร์และอารมณ์ก็
เกือบฉุนเฉียวพอกันในตอนกลางวัน

"หวังว่าคราวนี้คงไม่คว้าน้ำเหลวอีกนะ บัตเลอร์" เขาพูดเสียงเบาและห้วน "โดยเฉพาะหลังเหตุการณ์ที่โคริ"

นี่คือการคำหnikหลายๆ พวกเขาเดินทางไปอีิปต์เพราะเชื่อ
ข้อมูลจากสายของบัคเลอร์

"ไม่หรอกครับ คราวนี้ผมมั่นใจ เหยียนเป็นคนดี"

"อืม" อาร์ทิสลากเสียงต่ำอย่างไม่เชื่อถือ

คนที่ผ่านไปมาคงประหลาดใจเมื่อได้ยินชาวยูเรเชียนร่าง
ใหญ่พุกจานอบน้อมกับเด็ก อย่างไรก็ตามเหยียนก็ล่องมาถึงสหัฐวรรษ
ที่สามแล้ว แต่ความสัมพันธ์นี้ไม่ธรรมดา และสองคนนี้ก็ไม่ใช่
นักท่องเทียวทั่วไป

พวกเขานั่งอยู่หน้าคาเฟ่ริมทางเท้าบนถนนคองคาย มอง
วัยรุ่นเจ้าถิ่นขับรถจักรยานยนต์ขนาดเล็กไปรอบจัตุรัส

เหยียนมาสายและเงาอ่อนจางของร่มก็แทบไม่ช่วยให้
อารมณ์ของอาร์ทิสดีขึ้น แต่นี่เป็นแค่การมองโลกในแง่ร้ายตาม
ปกติของเขาเท่านั้น ภายใต้อารมณ์บุญมีประกายความหวัง การ
เดินทางครั้งนี้จะได้เรื่องจริงๆ ใช่มั้ย พวกเขาจะเจอกัมภีร์ไซไหม
มันออกจะมากเกินไปบ้าง

บริการผู้หนึ่งเดินอย่างรีบร้อนมายังโต๊ะของพวกเขา

"รับชาเพิ่มไหมครับ" เขาถามพลางโค้งศีรษะยกใหญ่

อาร์ทิสถอนใจ "เลิกเล่นละครแล้วนั่งลงเถอะ"

บริการหันไปหาบัคเลอร์ตามสัญชาตญาณ เพราะอย่างไร
เสียเขาก็เป็นผู้ใหญ่

"แต่ คุณครับ ผมเป็นบริกรนะครับ"

อาร์ทิมิสเคาะโต๊ะเรียกความสนใจ

"คุณสวมรองเท้าโลฟเฟอร์เย็บด้วยมือ เสื้อเชิ้ตผ้าไหมและ
ใส่แหวนตราทองคำสามวง ภาษาอังกฤษของคุณเจือสำเนียง
ออกซ์ฟอร์ด แกรมเล็บบังวาวนิคๆ แบบเพิ่งทำเล็บมาไม่นาน
อีกด้วย คุณไม่ใช่บริกร คุณคือสายของเรา เหยียน เซียน และ
คุณแก้มปริ่มยิ้มไม่แนบเนียนมาแอบตรวจสอบว่าเราพกอาวุธ
หรือไม่"

เหยียนไหล่ตก "เป็นความจริง ยอดเยี่ยมมาก"

"ไม่เลย ผ่ากันเปื้อนเก่าๆ ไม่ได้ช่วยให้คนกลายเป็นบริกร
ได้หรอกนะครับ"

เหยียนนั่งลง รินชามินต์ใส่ถ้วยกระเบื้องใบจ้อย

"ขอให้ผมรายงานสถานะอาวุธนะครับ" อาร์ทิมิสพูดต่อ
"ผมไม่มีอาวุธ แต่บัตเลอร์คนนี้ ผู้เป็น...เอ่อ...พ่อบ้านของผม มี
ปืนซิกซาวเออร์อยู่ที่ช่องคาคไหล่ มีคบินสองเล่มในรองเท้าบูต
เคอร์ริงเจอร์ลำกล้องแฝดอยู่ในแขนเสื้อ ลวครัดคอในนาฬิกา
และระเบิดแสงสามลูกซ่อนอยู่ในกระเป๋าต่างๆ ยังมีอะไรอีกไหม
บัตเลอร์"

"ลูกเหล็กครับ"

"อ้อ ใช่ ลูกเหล็กหุ้มหนังใช้เหวี่ยงฟาดซ่อนอยู่ในเสื้อเชิ้ต"

แม่ย่า

"ใช่ครับ คุณ...คุณฟาวล์ สิ่งที่'คุณตามหา...ผมรู้ว่ามันอยู่
ที่ไหน"

"จริงรี แล้วผมควรเพื่อคำพูดของคุณงั้นสิ คุณอาจพามผมไปติดกับดักก็ได้ ครอบครัวของผมเชื่อว่าไม่มีศัตรู"

บัตเลอร์คว้ายู้งจากอากาศข้างหูเจ้านาย

"ไม่ครับ ไม่ครับ" เหยียนพูคพลางล้วงกระเป๋าสตางค์ "นี่ไง
คุณสิครับ"

อาร์ทิมิสมองภาพถ่ายโพลารอยด์ เขาสังหวัใจให้เต้นใน
 จัหวะสมำเสมอต่อไป มันดูเป็นไปได้ แต่เดี๋ยวนี้อะไรก็ปลอมกัน
 ได้ทั้งนั้นด้วยคอมพิวเตอร์และเครื่องสแกนแบบระนาบ ในภาพมี
 มือข้างหนึ่งยื่นออกมาจากเงาคำที่ซ้อนกันอยู่หลายชั้น เป็นมือ
 สีเขียวกระดำกระด่าง

"อิม" เขาพิมพ์ว่า "จงอธิบาย"

"ผู้หญิงคนนี้ เธอเป็นแม่หมอบ อยู่ใกล้ถนนที่ชื่อว่า เธอทำงาน
แลกให้ข้าพเจ้า มาตลอดเวลา"

อาร์ทิมิสพยักหน้า เรื่องนี้สมเหตุสมผล การดื่มเหล้าเป็น
หนึ่งในข้อเท็จจริงไม่ก๊ออย่างที่เราพบทุกครั้งในงานวิจัยที่เขาเจอ เขา
ยืนยัน ลูบเสื่อไปโลสสีขาวให้เรียบ

"ดีมาก เชิญนำทางไปได้ มิสเตอร์เหิงยน"

เหงียนปากเหงื่อจากหนวดยาวเรียว

"ผมให้ข้อมูลเท่านั้น นั่นคือข้อตกลง ผมไม่อยากโดนสาป"

บัคเลอร์คว้าหลังคอผู้ให้ข้อมูลอย่างชำนาญ

"ขออภัยครับ มิสเตอร์เหงียน แต่ช่วงเวลาที่คุณมีทางเลือก
ในเรื่องต่างๆ ได้ผ่านไปแล้ว"

บัคเลอร์พาชาวเวียคนามผู้ตกค้างอย่างไม่เต็มใจไปยังรถ
เช่าแบบขับเคลื่อนสี่ล้อซึ่งแทบไม่จำเป็นบนถนนราบเรียบแห่งนคร
โฮจิมินห์ หรือไซ่ง่อนตามที่คนท้องถิ่นยังคงเรียกขาน แต่อาร์ทิมิส
อยากป้องกันตัวจากชาวเมืองให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

รถจี๊ปเคลื่อนไปข้างหน้าด้วยอัตราความเร็วที่ช้าจนทรมาน
ความคาดหวังที่เพิ่มพูนในอกอาร์ทิมิสยิ่งทำให้อึดอัดมากขึ้นไปอีก
เขาข่มกลั้นไม่ไหวแล้ว ในที่สุดพวกเขาก็มาถึงปลายทางของ
ภารกิจแล้วใช่ไหม หลังจากผิวดหวังมาหกครั้งในสามทวีป แม่หมอ
คิดเหล้าผู้นี้จะเป็นหม้อทองคำที่สุดปลายสายรุ้งหรือเปล่า อาร์ทิมิส
เกือบหัวเราะออกมาเบาๆ ทองคำสุดปลายสายรุ้ง เขาปล่อยมุก
เรื่องแบบนี้ไม่ได้เกิดขึ้นทุกวัน

รถจักรยานยนต์ขนาดเล็กแยกเปิดทางเหมือนปลาฉลามใหญ่
ดูเหมือนมีคนมากมายไม่หมดสิ้น แม้แต่รถรอกซอกซอยก็ยังแน่น
ไปด้วยคนค้าขายและนักท่องเที่ยว คนครัวหย่อนหัวปลาใส่กระทะ
น้ำมันร้อนจัด เด็กข้างถนนเดินเท้าเปล่าลัดเลาะไปทั่ว คาสอคสาย

ขวดเหล้าเปล่าจมอยู่ในโคลนรอบตัว ปลายแขนข้างหนึ่งโผล่
ออกมาจนอกร่มผ้า มันดูเป็นสีเขียว แต่จะว่าไปทุกอย่างก็ดูเป็น
สีเขียวหมด

"มาคาม" เขาพูด "ผมมีข้อเสนอให้คุณ"

ศีรษะของร่างนั้นขยับขึ้นลงอย่างสะลึมสะลือ

"เหล้า" เธอพูดเสียงสากหู เหมือนตะปุกครูดกระดานดำ
"เหล้า อังกฤษ"

อาร์ทิมิสยิ้ม มีพรสวรรค์ด้านภาษาและกลัวแสงสว่าง
ตรงกับที่เขารู้มาทั้งสองข้อ

"อันที่จริงผมเป็นไอริช ที่นี้จะฟังข้อเสนอของผมได้หรือยัง"

แม่หมอส่ายนิ้วที่มีแต่กระดูกอย่างเจ้าเล่ห์ "เหล้าก่อน คุณ
ที่หลัง"

"บัคเลอร์"

ผู้คุ้มกันล้วงกระเป๋ายิบวิสกี้ไอริสชั้นดีที่สุดออกมาครึ่ง
โพน อาร์ทิมิสรับขวดมาถือไว้นอกเง้ามืดเหมือนจะแกล้งยั่ว เขา
แทบไม่มีเวลาถอดแว่นคอนที่มือเหมือนกรงเล็บพุ่งออกมาจาก
ความมืดสลัวเพื่อคว้าวิสกี้ มือสีเขียวกระคำกระค่าง ไม่ผิคน

อาร์ทิมิสกลั้นยิ้มแห่งชัยชนะ

"จ่ายเงินให้เพื่อนของเราสิ บัคเลอร์ เค็มจำนวน จำไว้
นะครับมิสเตอร์เหงียน เรื่องนี้เป็นความลับระหว่างเรา คุณ

ไม่อยากให้บัคเลอร์กลับมาหาใช้ไหมครับ"

"ใช่ ใช่ครับคุณฟาวล์ ผมจะปิดปากเงียบครับ"

"ควรเป็นเช่นนั้น ไม่อย่างนั้นบัคเลอร์จะช่วยปิดให้แบบ
ถาวร"

เหียนวิ่งกระโดดไปตามซอย โลงอกที่ยังมีชีวิตอยู่จนไม่คิด
จะนับเงินสกุลดอลลาร์สหรัฐพอนใหญ่ ช่างไม่สมเป็นเขาเลย แต่
ถึงอย่างไรเขาก็ได้เงินครบ สองหมื่นดอลลาร์ ถือว่าไม่เลวสำหรับ
งานที่ใช้เวลาแค่ครึ่งชั่วโมง

อาร์ทิสหันกลับมาหาแม่หมอ

"เอละ มาคาบ คุณมีบางอย่างที่ผมต้องการ"

ลิ้นของแม่หมอปากเลียหยดเหงื่อจากมุมปาก

"ได้ ไอริช ปวดหัว ปวดฟัน ฉันรักษาได้"

อาร์ทิสสวมแว่นมองกลางคืนอีกครั้งแล้วนั่งยองๆ ให้อยู่
ในระดับเดียวกับเธอ

"ผมแข็งแรงดีครับ มาคาบ ยกเว้นอาการแพ้ไรฝุ่นนิดหน่อย
ซึ่งผมคิดว่าแม้แต่คุณก็ช่วยอะไรไม่ได้ ไม่ สิ่งที่ผมต้องการคือ
คัมภีร์ของคุณครับ"

แม่หมอตัวแข็ง ตาสุกใสเปล่งประกายจากใต้ผ้าคลุม

"คัมภีร์อะไร" เธอพูดยาวระว่างตัว "ฉันไม่รู้เรื่องคัมภีร์
อะไรทั้งนั้น ฉันเป็นแม่หมอ ถ้าอยากได้คัมภีร์ก็ไปหอสมุดสิ"

ตายอยู่ในที่ระบายน้ำแห่งนี้"

"ตกลง" แฟรี่บอก "ฉันเลือกข้อนี้"

"อา...อย่าเพิ่ง อย่าใจร้อนสิครับ ถ้าเราจากไปโดยไม่ได้อะไร คุณจะต้องตายภายในหนึ่งวัน"

"หนึ่งวัน! หนึ่งวัน!" แม่หมอหัวเราะ "ฉันจะมีชีวิตยืนยาวกว่าแก็ปร้อยปี แม้แต่แฟรี่ที่ติดอยู่ในโลกมนุษย์ก็ยังสามารถแสนนาน"

"ยกเว้นเมื่อมีน้ำศักดิ์สิทธิ์ครึ่งโพนอยู่ในตัว" อาร์ทิสพูด พลางเคาะขวตีสก๊าท่อนนี้ว่างเปล่าแล้ว

แฟรี่หน้าซีด จากนั้นก็หัวคร้องเสียงแหลมสูงน่ากลัว

"น้ำศักดิ์สิทธิ์! แกฆ่าฉันแล้ว ไอ้มนุษย์"

"จริง" อาร์ทิสยอมรับ "มันควรจะเริ่มเผาผลาญในนาทีใดนาทีหนึ่งนี่"

แฟรี่เอนิ้วจิ้มพุงอย่างดังเล "ทางเลือกที่สองคืออะไร"

"ตอนนี้ตั้งใจฟังแล้วไซ้ไหมครับ ถ้าอย่างนั้นก็ได้เลย ทางเลือกที่สอง คุณให้ผมยืมคัมภีร์แค่สามสิบนาทีเท่านั้น แล้วผมจะคืนเวทมนตร์ให้คุณ"

ภูตอ้าปากค้าง "คืนเวทมนตร์ให้ฉันรี เป็นไปไม่ได้"

"โอ้! แต่มันเป็นไปได้นะครับ ผมมีหลอดยาอยู่สองหลอด หลอดหนึ่งบรรจุน้ำพุจากบ่อแฟรี่ลึกลงไปใต้วงแหวนแห่งทาร์รา"

หกสิบเมตร น่าจะเป็นสถานที่เปี่ยมเวทมนตร์ที่สุดบนโลกแล้ว
มันจะต้านฤทธิ์น้ำศักดิ์สิทธิ์ได้"

"แล้วอีกหลอดล่ะ"

"อีกหลอดเป็นเวทมนตร์ที่มนุษย์สร้างขึ้น ไวรัสที่กินแอลกอฮอล์เป็นอาหาร ผสมกับสารเร่งการเติบโต มันจะขับเหงื่อของคุณออกมาจากร่างกายคุณ ทำให้คุณเลิกคิดเหล้า และยังบำรุงตับที่ย่ำแย่ให้ดีขึ้นด้วย อาการหลังใช้งานจะหนักอยู่แต่พอผ่านไปหนึ่งวันคุณก็จะไปไหนมาไหนได้คล่องแคล่วราวกับกลับไปอายุหนึ่งพันปีอีกครั้ง"

ภูตเสื้อริมฝีปาก จะได้กลับไปอยู่กับพวกเดียวกันอีกครั้งรึ
น่าสนใจ

"ฉันจะเชื่อใจแกได้ยังไง ไอ้มมนุษย์ แกหลอกฉันมาครั้งหนึ่งแล้ว"

"เป็นประเด็นที่ดี นี่คือการต่อรอง ผมยอมเสี่ยงให้น้ำพุคุณ
ไปก่อน จากนั้นเมื่อผมควบคุมไว้แล้ว คุณก็จะได้ยากระตุ้น จะเอา
หรือไม่เอา"

แฟร์ริค ความเจ็บปวดเริ่มวนเวียนอยู่บริเวณช่องท้อง เธอ
ยื่นมือออกไป

"ตกลง"

"ว่าแล้วเขียว บั๊ตเลอร์"

พ่อบ้านร่างยักษ์เปิดช่องนุ่มคิคนามเตยที่บรรจุน้ำเป็นเข็ม
ฉีดยากับหลอดแก้วสองหลอด เขาใส่หลอดที่บรรจุของเหลวใส
ฉีดยาใส่แขนเขี้ยวของภูต แพร่ตัวเกร็งไปครู่หนึ่งแล้วก็ผ่อนคลาย

"เวทมนตร์เข้มข้น" เธอกระซิบ

"ใช่ แต่คงไม่เข้มข้นเท่าเวทมนตร์ของคุณหลังจากผมฉีดยา
เข็มที่สองให้ ที่นี้ก็คัมภีร์"

ภูตล้วงเข้าไปในรอยพับของชุดยาวสกปรก ค้นหาอยู่นาน
อาร์ทิสกลั่นหายใจ นี่คือนาที่สำคัญ อีกไม่นานตระกูลฟาวล์ก็จะ
ยิ่งใหญ่อีกครั้ง อาณาจักรใหม่จะผงาด โดยมีอาร์ทิส ฟาวล์
ทั้งสองเป็นผู้นำ

แพร่ชักมือที่กำลังไถออกมา

"ถึงยังไงก็ไม่มีประโยชน์สำหรับแก มันเขียนด้วยภาษาเก่า"

อาร์ทิสพยักหน้า ไม่ไว้ใจตัวเองที่จะพูด

เธอคลายนิ้วตะปุ่มตะป่ำ สิ่งที่ว่าอยู่บนฝ่ามือคือคัมภีร์
สีทองเล่มจิ๋วขนาดเท่ากำไลไม้ขีด

"เฮ้ มนุษย์ สามสิบนาทีก่อน ห้ามนเกินกว่านั้น"

บัคเลอร์รับคัมภีร์เล่มจิ๋วไปด้วยท่าที่ยกย่องให้เกียรติ ผู้
คุ้มกันเปิดกล่องคิจิตอลขนาดเล็กแล้วเริ่มถ่ายภาพหน้าคัมภีร์ที่
บางเหมือนแผ่นเวเฟอร์ที่ละหน้า กระบวนการนี้ใช้เวลาหลายนาทีก่อน
เมื่อถ่ายเสร็จ คัมภีร์ทั้งเล่มก็ถูกเก็บไว้ในแผ่นไมโครชิปของกล่อง

อาร์ทิมิสไม่ชอบเสียงเรื่องข้อมูล เคยมีกรณีที่ถูกปรณรักษาความปลอดภัยที่สนามบินลบข้อมูลสำคัญไปหลายครั้ง เขาจึงบอก บัตเลอร์ให้ส่งไฟล์เข้าโทรศัพท์มือถือ จากนั้นก็ใช้มันส่งอีเมลไปยังคุณหาสน์ฟาล์วในคัมลิน ก่อนหมดเวลาสามสิบนาที ไฟล์ที่บรรจุสัญลักษณ์ทั้งหมดในคัมภีร์แฟรี่ก็ไปรออยู่อย่างปลอดภัยในเซิร์ฟเวอร์หรือเครื่องคอมพิวเตอร์แม่ข่ายของตระกูลฟาล์วแล้ว

อาร์ทิมิสคืนคัมภีร์เล่มจิ๋วให้เจ้าของ

"ยินดีที่ได้ทำธุรกิจกับคุณนะครับ"

ภูตคีตตัวขึ้นมากุ๊กเข่า "แล้วยาอีกหลอดละ มนุษย์"

อาร์ทิมิสยิ้ม "อ้อ ใช่ ยากระตุ้นการฟื้นฟูสภาพ ผมสัญญาไว้จริงๆ นั่นละ"

"ใช่ มนุษย์สัญญาแล้ว"

"ก็ได้ แต่ก่อนจะฉีดยานี้ ผมต้องเตือนคุณว่ากระบวนการล้างพิษหนักหนามากนะครับ คุณจะไม่สนุกกับมันสักนิดเดียว"

แฟรี่ชี้ไปยังสภาพสกปรกเฉอะแฉะรอบตัว "แกคิดว่าฉันสนุกกับสภาพนี้หรือไง ฉันอยากบินได้อีกครั้ง"

บัตเลอร์ใส่หลอดแก้วอันที่สอง คราวนี้ฉีดยาเข้าเส้นเลือดใหญ่ที่คอโดยตรง

ภูตทรุดลงไปกองบนเสื่อทันที ร่างสั่นเทาอย่างรุนแรงไปหมดทั้งตัว

แต่ผลตอบแทนสูงหากคุณรอดชีวิตได้ใช้มัน หากไม่รอด ครอบครัวของคุณก็จะได้รับเงินชดเชยหลักกับบำนาญรายเดือน

บัตเลอร์คนปัจจุบันคุ่มกันนายน้อยอาร์ทิมิสมาสิบสองปีแล้ว ตั้งแต่ตอนที่เขาเกิด และแม้สองคนนี้จะปฏิบัติตัวตามแบบแผนที่มีมาแต่โบราณ ความสัมพันธ์ก็มากกว่าแค่เจ้านายกับคนใช้ อาร์ทิมิสเป็นสิ่งที่ใกล้เคียงเพื่อนมากที่สุดสำหรับบัตเลอร์ ส่วนบัตเลอร์ก็ใกล้เคียงพ่อมากที่สุดสำหรับอาร์ทิมิส เพียงแต่เป็นพ่อที่เชื่อฟังคำสั่ง

บัตเลอร์ปิดปากเงียบจนกระทั่งทั้งสองขึ้นเครื่องจากกรุงเทพฯ เพื่อกลับสนามบินฮีทโธรว์ แล้วเขาก็ต้องถาม

"อาร์ทิมิส"

อาร์ทิมิสเงยหน้าขึ้นจากหน้าจอพาวเวอร์บุ๊ก เขาเริ่มถอครหัสไปบ้างแล้ว

"ว่าไง"

"ภูตนั้น ทำไมเราไม่เก็บคัมภีร์ไว้แล้วปล่อยให้หล่นหายไป"

"ศพจะเป็นหลักฐานนะสิบัตเลอร์ ถ้าทำแบบนี้ พวกแฟรี่จะไม่มีเหตุให้สงสัย"

"แต่ภูตนั้น"

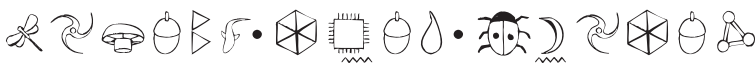
"ฉันไม่คิดว่าหล่อนจะสารภาพเรื่องให้มนุษย์คู้คัมภีร์ แต่ถึงยังงั้นฉันก็สมยาลบความทรงจำไว้ในหลอดที่สองนิกหน่อยแล้ว"

เมื่อหล่อนฟื้นขึ้นมาในที่สุด ความทรงจำสับสนที่สุดก็
ชัดเจน"

บัคเลอร์พยักหน้าอย่างชื่นชม นายน้อยอาร์ทิมิสวางแผน
ล่วงหน้าสองก้าวเสมอ ผู้คนบอกว่าเขาเป็นลูกไม้ที่หล่นไม่ไกลต้น
แต่พวกนั้นคิดผิด นายน้อยอาร์ทิมิสไม่เหมือนใครทั้งนั้น เป็นคน
แบบที่ไม่เคยมีมาก่อน

เมื่อหายข้องใจแล้ว บัคเลอร์ก็กลับไปอ่านนิยายสาร *ปิ่นกับ
กระสุน* แล้วปล่อยให้เจ้านายไพปริศนาจักรวาลต่อไป

บทที่ 2
ถอดรหัส

เมื่อถึงตอนนี้คุณคงเข้าใจแล้วว่าอาร์ทิมิส

ฟาวล์ยอุมทุมเทมากแค่ไหนเพื่อให้ถึงเป้าหมาย
แต่เป้าหมายนี้คืออะไรกันแน่ แผนการแปลก
ประหลาดอะไรหนอที่ต้องอาศัยการหลอก

กลบหลังภูตคึกเหว้าแบบนี้ คำตอบคือทองคำ

การค้นหของอาร์ทิมิสเริ่มต้นเมื่อสองปีก่อนตอนที่เขาเริ่มสนใจการท่องเที่ยวอินเทอร์เน็ต เขาค้นพบเว็บไซต์เรื่องลึกลับอย่างรวดเร็ว ทั้งเกี่ยวกับการลักพาตัวโดยมนุษย์ต่างดาว รายงานการพบเห็นยูเอฟโอและเรื่องเหนือธรรมชาติทั้งหลาย แต่ที่น่าสนใจเป็นพิเศษคือเรื่องที่แฟร์มีอยู่จริง

เมื่อท่องเที่ยวไปในข้อมูลหลายกิกะไบต์ เขาก็พบการอ้างอิงถึง

แพร่หลายร้อยครั้งจากเกือบทุกประเทศในโลก แต่ละอารยธรรม
มีคำเรียกขานแพร่ของตนเอง แต่มั่นใจได้ว่าหมายถึงสมาชิก
เผ่าพันธุ์ลึกลับตระกูลเดียวกัน เรื่องเล่ามากมายเอ่ยถึงคัมภีร์ที่
แพร่แต่ละคนพกติดตัว เหมือนพระคัมภีร์ของพวกเขา ว่ากันว่า
ในนั้นมีประวัติศาสตร์ของเผ่าพันธุ์นี้และบัญญัติที่ควบคุมชีวิต
อันยืนยาว แน่แน่นอนว่าคัมภีร์เล่มนี้เขียนเป็นภาษาโนมิช ภาษาที่
แพร่ใช้กันและมนุษย์อ่านไม่ออก

อาร์ทิมิสเชื่อว่าเทคโนโลยีในปัจจุบันน่าจะช่วยให้ถอดรหัสได้
เมื่อถอดรหัสได้แล้วก็จะเริ่มหาประโยชน์จากสิ่งมีชีวิตกลุ่มใหม่นี้ได้

คติประจำใจของอาร์ทิมิสคือ *รู้เขารู้เรา* ดังนั้นเขาจึงค้นคว้า คำนานแพร่จนรวบรวมเป็นฐานข้อมูลขนาดใหญ่เกี่ยวกับลักษณะนิสัยของพวกนี้ แต่ก็ยังไม่พอ อาร์ทิมิสจึงประกาศผ่านอินเทอร์เน็ตว่า "นักธุรกิจชาวไอริชยินดีจ่ายเงินคอลลาร์สหรัฐก้อนใหญ่หากได้พบแพร่ ภูต ภูตแคระ พิกซี่" ผู้ที่ติดต่อมาส่วนใหญ่เป็นนักต้มตุ๋น แต่การเดินทางมานครโฮจิมินห์คราวนี้ได้ผล

อาร์ทิมิสอาจเป็นคนเดียวในโลกที่จะได้ประโยชน์เต็มที่จะจากสมบัติชิ้นล่าสุดนี้ เขายังมีความเชื่อเรื่องเวทมนตร์แบบเด็ก เสริมด้วยความมุ่งมั่นแบบผู้ใหญ่ที่จะทำความเข้าใจมันให้ทะลุปรุโปร่ง หากมีใครที่สามารถปล้นทองคำมนตราของแฟรี่ได้ ก็คงเป็นอาร์ทิมิส ฟาร์ลที่สองนี่เอง

กว่าจะถึงคฤหาสน์ฟาร์ลก็เข้าครัวแล้ว อาร์ทิมิสกระตือรือร้น

อยากเปิดไฟล์ที่คอมพิวเตอร์ของเขา แต่ตัดสินใจไปเยี่ยมแม่ก่อน
 แองเจลิน ฟาร์ลอยู่บนเตียงตลอดเวลา เธอเป็นอย่างนี้
 ตั้งแต่สามีหายไป แพทย์บอกว่าเป็นเพราะความเครียดส่งผลต่อ
 ประสาท ไม่มีทางรักษานอกจากการพักผ่อนและยานอนหลับ นั่น
 ก็ผ่านมาเกือบปีได้แล้ว

จูเลียต น้องสาวของบัตเลอร์นั่งอยู่ที่ตึ้นบันได สายตาจ้อง
 ผนังจนแทบทะลุ แม้แต่มาสเตอร์ระยิบระยับก็ไม่ช่วยให้สีหน้า
 อ่อนโยนลง อาร์ทิมิสเคยเห็นสีหน้าแบบนี้มาแล้วก่อนจูเลียตจะ
 เล่นงานเด็กส่งพิซซ่าผู้ปากเปราะเป็นพิเศษด้วยท่าพุ่มหลัง อาร์-
 ทิมิสรู้ว่ามันเป็นท่ามวยปล้ำ ออกจะเป็นความสนใจที่ไม่ธรรมดา
 สำหรับสาวรุ่น แต่พอมาคิดดูอีกที จูเลียตก็เป็นหนึ่งในคนตระกูล
 บัตเลอร์นี่ละ

"มีปัญหาอะไรรี จูเลียต"

จูเลียตรีบยัดตัวตรง "เป็นความผิดของตัวเอง อาร์ทิมิส คุณ
 เหมือนฉันปิดผ้ามาไม่สนิท มิสซิสฟาร์ลก็เล่นนอนไม่หลับ"

"อืม" อาร์ทิมิสพึมพำพลางขึ้นบันไดไม้โอ๊กไปช้าๆ

เขากังวลเรื่องอาการของแม่ แม่ไม่ยอมเจอแสงสว่างมา
 นานแล้ว แต่จะว่าไป หากแม่เกิดหายนะขึ้นมาเราอาจหาวิธี โผล่
 จากห้องนอนอย่างกระปรีกระเปร่า นั่นก็คือสัญญาณสิ้นสุด

อิสราภาพแบบไมธรรมคาของอาร์ทิมิส เขาต้องกลับไปโรงเรียน
ไม่ได้กุ่มบังเหียนอาณาจักรอาชญากรรมอีกต่อไป

เขาเคาะเบาๆ ที่ประตูโค้งบานคู่

"แม่ครับ ยังตื่นอยู่หรือเปล่า"

บางอย่างกระแทกใส่อีกฟากของประตู ฟังดูน่าจะเป็นของ
แพง

"ฉันต้องคืนอยู่แล้ว! จะกลับลงได้ยังไงในเมื่อมีแสงสว่าง
จนตาพร่าแบบนี้"

อาร์ทิมิสเข้าไปในห้อง เติงโบราณสี่เสาพร้อมยอดแหลม
สูงสี่ค้ำตั้งตระหง่านในความมืด แสงสว่างซีกจางส่องผ่านรอยแยก
ของผ้าม่านกำมะหยี่เข้ามา แองเจลิน ฟาร์ลิ่งห่อตัวอยู่บนเตียง
แขนขาซีกซ้ายคู้ขาขวาโพลนในความมืดสลัว

"อาร์ทิมิสลูกรัก ลูกไปอยู่ไหนมา"

อาร์ทิมิสถอนใจ แม่จำเขาได้ เป็นสัญญาณที่ดี

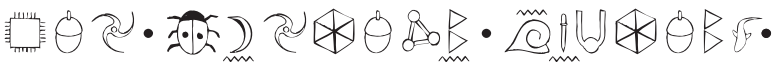
"ทัศนศึกษาครับแม่ เล่นสกีในออสเตรเลีย"

"อา...สกี" แองเจลินีพิมพ์ำเบาๆ "คิดถึงจัง บางทีเมื่อพ่อ
ของลูกกลับมาแล้ว เราน่าจะไปกันนะ"

อาร์ทิมิสรู้สึกล้าคอติบตัน ซึ่งผิควิสัยมาก

"ใช่ครับ บางทีเมื่อพ่อกลับมาแล้ว"

"ลูกรัก ช่วยปิดผ้าม่านบ้างๆ นั่นได้ไหม แสงจ้าเกินไป"

"ได้แน่นอนครับแม่"

อาร์ทิมิสคลำทางไปในห้อง หลบหลีกหีบเตี้ยใส่เสื้อผ้าที่วางกระจายอยู่บนพื้น ในที่สุดนิ้วของเขาก็กำรอบม่านก้ำมะหยี่ ครูหนึ่งที่นั่งอยากเปิดมันออกให้กว้าง แล้วก็ถอนใจก่อนจะปิดมันเข้าหากัน

"ขอใบจูกรัก อีกอย่าง เราต้องไล่สาวใช้คนนั้นออกนะ หล่อนไม่มีประโยชน์อะไรเลย"

อาร์ทิมิสปิดปากเงียบ จูเลียตเป็นสมาชิกผู้ทำงานหนักและจงรักภักดีในบ้านตระกูลฟาล์มาตลอดสามปีที่ผ่านมา ได้เวลาใช้อาการหลงๆ ลืมๆ ของแม่ให้เป็นประโยชน์แล้ว

"แม่พูดถูกครับ ผมตั้งใจจะทำแบบนั้นมาสักพักแล้ว บัตเลอร์มีน้องสาวที่ผมเชื่อว่าน่าจะเหมาะสมสำหรับตำแหน่งนี้ ผมคิดว่าเคยพูดถึงเธอแล้ว จูเลียตครับ"

แองเจลินขมวดคิ้ว "จูเลียตริ ไซ่ ชื่อนี้คุ้นหูอยู่เหมือนกัน เธอละ จะเป็นใครก็คงคิดว่าเด็กโง่ที่เราจ้างอยู่ตอนนี้ เธอจะเริ่มงานได้เมื่อไหร่"

"ได้ทันทีเลยครับ ผมจะให้บัตเลอร์ไปรับเธอมาจากที่พัก"

"ลูกเป็นเด็กดี อาร์ทิมิส ไหนมาให้แม่กอดหน่อยซิ"

อาร์ทิมิสก้าวเข้าไปหาชุดยาวของแม่ที่อยูในเงามืด คิ้วแม่มิกลื่นน้ำหอม เหมือนกลีบดอกไม้น้ำลอยน้ำ แต่แขนเย็นและอ่อนแรง

"ไอ้ ลูกรัก" เธอกระซิบ เสียงนี้ทำให้อาร์ทิสขนลุกลงไปตามท้ายทอย "แม่ได้ยินเสียง ตอนกลางคืน มันคลานไปตามหมอนและเข้ามาในหูแม่"

อาร์ทิสรู้สึกล้าคอตึบคันอีกครั้ง

"บางทีเราน่าจะเปิดม่านนะครับแม่"

"ไม่" แม่ของเขาสะอื้น พลังปล่อยตัวเขาจากอ้อมแขน "ไม่ เพราะถ้าทำแบบนั้นแม่ก็จะเห็นพวกมันด้วย"

"แม่ครับ ได้โปรด"

แต่ไม่มีประโยชน์ แสงเจลินไปแล้ว เธอคลานไปยังมุมคานในสุดของเตียง พลังคืบผ้าห่มขึ้นมาได้คาง

"ส่งเด็กใหม่มา"

"ครับแม่"

"ให้เธอเอาแดงกว้านเป็นแว่นๆ กับน้ำมาด้วย"

"ครับแม่"

แสงเจลินถลึงตาใส่เขาอย่างไม่พอใจ "และหยุดเรียกฉันว่าแม่ได้แล้ว ฉันไม่รู้ว่าเธอเป็นใคร แต่เธอไม่ใช่อาร์ตีสน้อยของฉันแน่ๆ"

อาร์ทิสกะพริบตาเพื่อกลั่นน้ำตาที่คือร้อนสองสามหยด "ได้ครับ ขอโทษครับ แม่...ขอโทษครับ"

"แล้วอย่ากลับมาที่นี่อีกนะ ไม่อย่างนั้นฉันจะให้สามีฉัน

เล่นงานเธอ เขาเป็นคนสำคัญมาก รู้ไว้ด้วย"

"ได้ครับ มิสซิสฟาร์ล คุณจะไม่เห็นผมอีกเลยครับ"

"ก็ควรเป็นอย่างนั้น" แองเจลินตัวแข็งไปทันที "เธอได้ยินพวกมันไหม"

อาร์ทิมิสส่ายหน้า "ไม่ครับ ผมไม่ได้ยินอะไร..."

"พวกมันมาเล่นงานฉันแล้ว พวกมันอยู่ทุกหนแห่ง"

แองเจลินมุดลงไปหลบใต้ผ้าคลุมเตียง อาร์ทิมิสยังคงได้ยินเสียงสะท้อนด้วยความหวาดกลัวของแม่ขณะลงบันไดหินอ่อนไป

ปรากฏว่าคัมภีร์นี้ถอดรหัสยากกว่าที่อาร์ทิมิสคาดไว้มาก

ดูเหมือนมันต่อต้านเขาอย่างจริงจัง ไม่ว่าจะใช้โปรแกรมอะไรมาอ่าน คอมพิวเตอร์ก็ไม่สามารถประมวลผลได้

อาร์ทิมิสคัดลอกทุกหน้าด้วยมือ เธอมาคิดหุ่คไว้บนผนังห้องทำงาน บางครั้งการเขียนลงบนกระดาก็ช่วยได้ ข้อความพวกนี้ไม่เหมือนอะไรที่เขาเคยเห็นมาก่อน แต่กลับคุ้นตาอย่างประหลาด ชัดเจนว่าเป็นส่วนผสมของภาษาสัญลักษณ์กับอักขระ ข้อความเลื้อยไปทั่วหน้าโดยไม่มีลำดับที่ชัดเจน

สิ่งที่โปรแกรมต้องการคือกรอบบางอย่างไว้อ้างอิง หลักการบางอย่างไว้ให้ยึด เขาแยกตัวอักษรทั้งหมดแล้วเปรียบเทียบกับข้อความภาษาอังกฤษ จีน กรีก อารบิก และซีริลลิก แม้แต่

ภายในกระดูกซี่โครง สัญลักษณ์หรือตัวอักษรเกือบทั้งหมดในภาษาแฟรมีมีคู่เหมือนในภาษาฮีบรู ส่วนใหญ่มีความหมายทั่วไป เช่น ดวงอาทิตย์หรือนก แต่บางตัวดูเหมือนธรรมชาติไม่เหมือนใคร และต้องหาความหมายเฉพาะให้เหมาะสม เช่น สัญลักษณ์รูปอานูบิสไม่น่าจะแปลว่าเทพเศียรสุนัข ดังนั้นอาร์ทิมิสจึงปรับความหมายให้เป็นราชาแห่งแฟร

เมื่อถึงเที่ยงคืน อาร์ทิมิสก็ป้อนข้อมูลที่ค้นพบใส่เครื่องแมคอินทอชได้สำเร็จ ตอนนี้ทั้งหมดที่เขาคงทำก็แค่กดปุ่ม 'ถอดรหัส' เขาคงมัน สิ่งที่ออกมาเป็นข้อความยาวเหยียดซับซ้อนที่อ่านไม่รู้เรื่องเลย

เด็กธรรมดาอาจเลิก radoใจไปนานแล้ว ผู้ใหญ่ทั่วไปอาจโกรธจนฟาดคีย์บอร์ดพัง แต่ไม่ใช่อาร์ทิมิส คัมภีร์เล่มนี้กำลังทดสอบเขา และเขาจะไม่ยอมให้มันชนะ

ตัวอักษรถูกต้องแล้ว เขามั่นใจ แค่ลำดับการอ่านยังผิดอยู่ เขายึดเอาไฉ่ความง่วงแล้วจ้องหน้ากระดาษอีกครั้ง แต่ละส่วนมีเส้นทึบล้อมกรอบ นี่อาจบ่งบอกว่าเป็นย่อหน้าหรือบท แต่ไม่สามารถอ่านได้ตามปกติจากซ้ายไปขวาและบนลงล่าง

อาร์ทิมิสทดลอง เขาอ่านแบบอาร์บิกจากขวาไปซ้ายและอ่านเป็นแถวแบบภาษาจีน ไม่ได้ผล จากนั้นเขาก็สังเกตว่าแต่ละหน้ามีอย่างหนึ่งเหมือนกัน นั่นคือส่วนตรงกลาง สัญลักษณ์ตัวอื่น

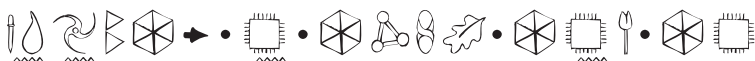
อาร์ทิมิสได้ยินเสียงเลือดสูบฉีดคั่งก้องหู เขาทำได้แล้ว พวกนี้จะเป็นเหมือนมคไ้ฝ่าเท้าของเขา ความลับทุกอย่างจะถูกเปิดเผยโดยเทคโนโลยี ทันใดนั้นความอ่อนเพลียก็เลือนงาน เขาเอนหลังพิงเก้าอี้ มีเรื่องต้องทำอีกมากมาย เริ่มต้นจากการถอดรหัสคัมภีร์ที่เหลืออีกสี่สิบสามหน้า

เขาคดปุมอินเตอร์คอมที่เชื่อมกับลำโพงทั่วบ้าน "บัตเลอร์ ไปตามจูเลียตแล้วขึ้นมาที่นี่ มีจิ๊กซอร์ที่อยากให้ช่วยต่อให้หน่อย"

เมื่อเรื่องดำเนินมาถึงตรงนี้ อาจมีประโยชน์หากคุณสามารถรู้ประวัติตระกูลนี้สักเล็กน้อย

ตระกูลฟาวล์เป็นอาชญากรระดับตำนานตัวจริง พวกเขาทำงานอยู่ฝั่งตรงข้ามกฎหมายมาหลายชั่วคน จนสะสมเงินทุนได้มากพอจะกลายเป็นพลเมืองผู้ปฏิบัติตามกฎหมาย แน่نونว่าเมื่อทำตัวอยู่ในกรอบ พวกเขาก็พบว่ามันไม่ถูกรสนิยมและกลับไปหาอาชญากรรมเกือบทันที

คนที่ผลาญทรัพย์สมบัติของตระกูลคืออาร์ทิมิสที่หนึ่ง พ่อของอาร์ทิมิสที่เราติดตามอยู่นี้เอง เมื่อคอมมิวนิสต์รัสเซียสลายตัว อาร์ทิมิสคนพ่อก็ตัดสินใจเอาสมบัติก้อนโตของตระกูลฟาวล์ไปลงทุนก่อตั้งบริษัทขนส่งแห่งใหม่ในดินแดนอันกว้างใหญ่นั้น เขาให้เหตุผลว่าผู้บริโภคลุ่มใหม่ต้องการสินค้าอุปโภค

บริโภคนวัตกรรม มาเพื่อรัสเซียไม่พอใจที่ชาวตะวันตกบุกตลาด ก็เลย
 คัดสินใจส่งสารเล็กๆ น้อยๆ ให้รู้ สารนี้มาในรูปแบบนาอูสคิงเกอร์
 ที่ถูกขโมยมาชิงใส่เรือ *ฟาวล์สตาร์* ขณะแล่นผ่านเมืองมัวร์มันส์ค
 อาร์ทิสคนพ่อยู่บนเรือลำนั้นกับลุงของบัคเลอร์และโคล่า
 250,000 กระป๋อง เป็นการระเบิดครั้งใหญ่ทีเดียว

ตระกูลฟาวล์ยังห่างไกลจากสภาพสิ้นไร้ไม้ตอก แต่สถานะ
 อภิมหาเศรษฐีได้หลุดลอยไปแล้ว อาร์ทิสทั้งสองสาบานว่าจะทวง
 มั่นกลับมาให้ได้ เขาจะกอบกู้สถานะการเงินของตระกูล และจะ
 ทำด้วยวิธีการของเขาเองที่ไม่เหมือนใคร

เมื่อถกตรหัสคัมภีร์เสร็จแล้ว อาร์ทิสก็จะได้เริ่มวางแผน
 อย่างจริงจัง เขารู้แล้วว่าเป้าหมายสูงสุดคืออะไร ตอนนี้เขาจะได้
 คิดวิธีคว้ามั่นมาให้ได้

แน่นอนว่าทองคำคือเป้าหมาย การได้ทองคำมาครอบครอง
 คือเป้าหมาย คุณเหมือนแฟร์ชอบโลหะล้ำค่านี้มากพอๆ กับมนุษย์
 แฟร์แต่ละคนมีขุมทองของตนเอง แต่คงเป็นเช่นนั้นได้อีกไม่นาน
 หากอาร์ทิสทำได้อย่างที่คิด จะมีแฟร์อย่างน้อยหนึ่งคนที่หมดตัว
 เมื่อเขาทำงานนี้สำเร็จ

หลังจากนอนหลับพักผ่อนหัวโหมงเค็มและกินอาหารเช้าแบบ
 คอนติเนนตัลเบาๆ แล้ว อาร์ทิสก็ขึ้นไปยังห้องทำงานที่รับช่วง

จากพ่อ มันเป็นห้องที่ตกแต่งแบบเก่า ไม่โอ๊กสีเข้มกับชั้นที่เรียงรายจากเพดานจรดพื้น แต่อาร์ทิมิสบรรจุเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ใหม่ล่าสุดไว้แน่นขนัด เครื่องแอปเปิลแมคที่เชื่อมกันเป็นเครือข่ายตั้งอยู่ตามมุมต่างๆ ของห้อง เครื่องหนึ่งฉายเว็บไซต์ของซีเอ็นเอ็นผ่านโปรเจ็กเตอร์ไปยังกำแพงหลังห้องเป็นภาพสถานการณ์ปัจจุบันที่ขยายใหญ่

บัตเลอร์อยู่ที่นั่นแล้ว กำลังเปิดฮาร์ดดิสก์

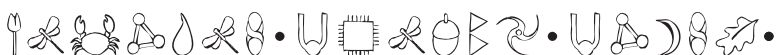
"ปิดทุกอย่างให้หมด ยกเว้นคัมภีร์ ฉันต้องการความเงียบสำหรับงานนี้"

พ่อบ้านตกใจ เว็บไซต์ซีเอ็นเอ็นเปิดต่อเนื่องมาเกือบปีแล้ว อาร์ทิมิสมั่นใจว่าจะมีรายงานข่าวเรื่องการรอกชีวิตของพ่อผ่านช่องทางนี้ การปิดมันหมายความว่าเขาคัดใจได้ในที่สุด

"ทุกอย่างเลยหรือครับ"

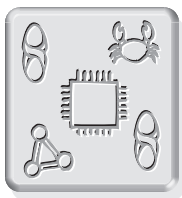
อาร์ทิมิสเหลือบมองกำแพงด้านในสุดของห้องอยู่ครู่หนึ่ง "ใช่" เขาพูดในที่สุด "ทุกอย่าง"

บัตเลอร์ถือนิวสแอสและโหล่เจ้านายเบาๆ แค่อครั้งเดียวเท่านั้นก่อนจะกลับไปทำงาน อาร์ทิมิสหักนิ้ว ได้เวลาทำสิ่งที่เขาทำได้ดีที่สุดแล้ว นั่นคือการวางแผนเจ้าเล่ห์

บทที่ 3

เอสเอส

ฮอลลี ชอร์ต นอนหงுகหงิกอยู่เงียบๆ บนเตียง

ไม่ใช่เรื่องผิดปกตอะไรเลย ภูตจิวโดยทั่วไป
ไม่ได้ขึ้นชื่อเรื่องความร่าเริงสคิสอยู่แล้ว แต่
ฮอลลีวอร์มเสียมากเป็นพิเศษแม้สำหรับแฟร์

ในทางเทคนิคแล้วเธอเป็นเอลฟ์ แฟรี่เป็นแค่ชื่อเรียกแบบเหมารวม เธอยังเป็นเลเปรอคอนควัย แต่นั่นก็แะงาน

บางทีการบรรยายให้เห็นภาพอาจมีประโยชน์กว่ามานั่งอธิบายถึงเผ่าพันธุ์ต่างๆ ของแฟรี่ ฮอลลี ซอร์คมีผิวสีน้ำตาลเหมือนลูกนัต ผมสีน้ำตาลแดงตัดสั้น ดวงตาสีน้ำตาลอ่อน จมูกงุ้ม ปากอ้มจิ้มลิ้มเหมือนคิปปิด ซึ่งก็สมควรแล้วเพราะคิปปิดเป็นคุณค่าทวดของเธอ แม่ของเธอเป็นเอลฟ์ยุโรปขี้โมโหร้าย

ระหง ฮอลลีเองก็มีโครงร่างเพรียวบาง นิ้วเรียวยาวเหมาะสำหรับ
กำรอบกระบอกไฟฟ้า แน่แน่นอนว่าปลายหูของเธอแหลม ตัวสูง
หนึ่งเมตรพอดี ถือว่าเตี้ยกว่าแพร่ทั่วไปแค่หนึ่งเซนติเมตร แต่
หนึ่งเซนติเมตรก็ดูมากไปเมื่อคุณต้องใช้ศักยภาพทั้งหมดที่มี

ผู้บังคับการรู้ตเป็นต้นเหตุความเศร้าของฮอลลี รู้ตจึง
เล่นงานฮอลลีตั้งแต่วันแรก ผู้บังคับการไม่พอใจที่เจ้าหน้าที่หญิง
รายแรกในประวัติศาสตร์ของหน่วยลาดตระเวนมาอยู่ใต้บังคับ
บัญชาของเขา งานที่หน่วยลาดตระเวนขึ้นชื่อว่าอันตรายมาก มี
อัตราการเสียชีวิตสูง รู้ตไม่คิดว่ามันเหมาะกับสาว ๆ แต่เขาก็ต้อง
ทำใจยอมรับให้ได้ เพราะฮอลลี ซอร์คไม่คิดจะลาออกเพื่อเขา
หรือใครทั้งนั้น

แม้เธอไม่เคยยอมรับออกมาตรงๆ แต่เหตุผลอีกข้อที่อาจ
เป็นสาเหตุความหงุดหงิดของฮอลลีคือพิธีกรรม เธอตั้งใจจะทำ
มาหลายรอบแล้ว แต่ไม่เคยมีเวลาสักที ถ้ารู้ตรู้ว่าเธอเหลือ
เวทมนตร์อยู่แค่อย่างน้อยนิคละก็ เธอคงโค่นย้ายไปประจำหน่วยจรรจร
แน่ๆ

ฮอลลีสั่งตัวลงจากฟูกแล้วเดินเข้าไปอาบน้ำฝักบัว นี่คือ
ข้อดีของการอยู่ใกล้แกนโลก น้ำร้อนเสมอ แน่แน่นอนว่าไม่มีแสง
ธรรมชาติ แต่ก็ถือเป็นราคาเล็กน้อยที่ต้องจ่ายแลกกับความเป็น
ส่วนตัว ที่นี่คือโลกใต้ดิน พื้นที่ปลอดภัยแห่งสุดท้าย ไม่มีอะไร

เหมือนการได้กลับบ้านหลังจากทำงานมาตลอดวันอันยาวนาน ปิด
เกราะแล้วลงไปแช่ตัวในบ่อโคลนฟองปุๆ สวรรค์แท้ๆ

แพร่ใส่เสื้อผ้า รุกชিপชุกสุทเต็มตัวสีเขียวหม่นขึ้นมาถึงคาง
แล้วสวมหมวกเกราะ เคี้ยวนี้เครื่องแบบของหน่วยลาดตระเวน
ถือว่าคุคิทีเคียว ไม่เหมือนชุดแบบไอริชที่เคยใส่กันสมัยก่อน
รองเท้าแบบมีหัวเข็มขัดกับกางเกงทรงหลวมยาวแค่เข่าเนี่ยนะ!
ถามจริงเถอะ ไม่แปลกใจเลยที่เลเปรอคอนในตำนานพื้นบ้านของ
มนุษย์คูพิลิกวิลันขาคานั้น แต่เป็นแบบนั้นก็อาจดีแล้ว ถ้าพวก
ย่าโคลนรู้ความจริงว่า 'เลเปรอคอน' มาจาก 'เลเปรคอน' ซึ่งเป็น
หน่วยงานระดับสูงของกองกำลังตำรวจแห่งโลกใต้ดิน หรือเรียก
ย่อๆ ว่า 'เลป' พวกนั้นก็อาจหาทางมาวาดล้างพวกเธอ เจียบไว้
ดีกว่า ปล่อยให้มนุษย์ตีความแบบเหมารวมตามใจชอบเถอะ

ในเมื่อดวงจันทร์ลอยขึ้นฟ้าบนพื้นผิวโลกแล้ว จึงไม่มีเวลา
กินอาหารเข้าแบบเต็มมือ ฮอลลี่ว่าสมมุติลูกคำแยที่เหลื่ออยู่ใน
คู้แซ่คิมือไปคิม์ในอุโมงค์ ช่องทางหลักแออัดเช่นเคย ญาติที่บิน
ได้เบียดเสียดกันเหมือนหินจุกววด พวกโนมก็ไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้น
ด้วยการเดินโยกย้ายส่ายกันใหญ่เหวี่ยงไปมาปิดกันทางไปสอง
เลน คางคกสบถอาศัยอยู่ทุกจุดที่ขึ้น คอยส่งเสียงสบถคำเหมือน
กะลาสีเรือไม่มีผิด สายพันธุ์นี้เกิดจากการเพาะพันธุ์ๆๆ แต่กลับ
ขยายพันธุ์จนเหมือนโรคระบาด ใครบางคนสูญเสียไม้กายสิทธิ์

ไปเพราะเหตุนี้

ฮอลลีฝ่าฝูงชนไปยังสถานีตำรวจ เกิดการจลาจลขึ้นแล้ว
หน้าสแปดส์สแปดเอ็มโพเรียม ผู้หมู่นิวคแห่งเลปกำลังพยายาม
คลี่คลายสถานการณ์ ขอให้โชคคีนะ นี่มันฝันร้ายชัดๆ อย่างน้อย
ฮอลลีก็ยังมีโอกาสได้ทำงานเหนือพื้นดิน

ประตุสถานีเลปอ็คแน่นไปด้วยผู้ประท้วง สงครามแย่งชิง
อาณาเขตระหว่างก๊อบลินกับคนแคระปะทุขึ้นอีกครั้ง ทุกเช้าจะมี
กองทัพลูกพรองอารมณ์บูดโผล่มาเรียกร้องให้ปล่อยตัวลูกหลาน
ผู้บริสุทธิ์ของคน ฮอลลีเคঁদเสียงดังเฮอะ ถ้ามีก๊อบลินที่บริสุทธิ์
อยู่จริง ฮอลลี ชอร์คก็ยังไม่เคยพบเจอเลยสักครั้ง พวกนี้แอ้อค
อยู่ในห้องขัง แหกปากร้องเพลงประจำกลุ่มและปาลูกไฟใส่กัน

ฮอลลีเดินแหวกเข้าไปในกลุ่ม "ขอทางหน่อย" เธอคำราม
"นี่เจ้าหน้าที่ตำรวจนะ"

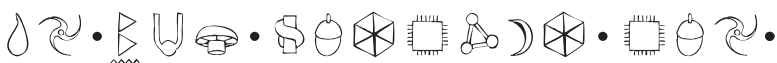
พวกนั้นเข้ามาล้อมเธอเหมือนแมลงวันตอมหนองน้ำ

"กรัมโปน้อยของฉันบริสุทธิ์!"

"ตำรวจทำเกินกว่าเหตุ!"

"คุณตำรวจคะ ช่วยเอาผ้าห่มเข้าไปให้ลูกฉันหน่อยได้ไหม
คะ เขานอนไม่หลับถ้าไม่มีมัน"

ฮอลลีตั้งค้ำกะบังหน้าให้สะท้อนภาพภายนอกแล้วไม่สนใจ
พวกนั้นเลย กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว เครื่องแบบอาจช่วยให้คน

เกรงใจคุณบ้าง แต่ตอนนี้ไม่มีแล้ว ตอนนี้คุณตกเป็นเป้า "ขอภัย
 รับคุณตำราจ แต่ดูเหมือนผมทำกระปุกหุคหาย" "โทษทีเอลฟ์
 น้อย แมวของฉันทันขึ้นไปคิตอยู่บนหินงอก" หรือ "ขอเวลาสัก
 นาทีสิคะผู้กอง ช่วยบอกทางไปน้ำพุแห่งความเยาว์วัยได้ไหมคะ"
 ฮอลลีตัวสั้น นักท่องเที่ยว เธอมีปัญหาของเธอเองอยู่แล้ว อัน
 ที่จริงมันมากกว่าที่เจ้าตัวรู้ตัวช้า คงจะได้เห็นกันต่อไป

ในล๊อบบี้ของสถานี คนแคระที่ขโมยกำลังวุ่นวายล้วงกระเป๋า
 คนอื่นในแถวรอแจ้งความ รวมถึงเจ้าหน้าที่ซึ่งสวมกุญแจมือติด
 อยู่กับตนด้วย ฮอลลีผาดกระบองไฟฟ้าใส่กันเขา กระแสไฟฟ้า
 ทำให้กางเกงหนังไหม้ทันที

"ทำอะไรอี มัลซ์"

มัลซ์สะอื้น ของที่ขโมยมาหล่นจากแขนเสื้อ

"เจ้าหน้าที่ชอร์ต" เขาโอคครวญ สวมหน้ากากสำนึกผิด
 ทันที "ผมหยุดตัวเองไม่ได้ มันเป็นธรรมชาติของผม"

"ฉันทรู้แล้วมัลซ์ และก็เป็นธรรมชาติของเราที่ต้องจับนาย
 ยัดใส่คุกไปสักสองสามร้อยปี"

เธอขยิบตาให้เจ้าหน้าที่ผู้จับกุมคนแคระรายนี้

"ดีใจที่ได้เห็นว่านายยังตื่นตัวคืออยู่นะ"

เอลฟ์หนุ่มหน้าแดงขณะคุกเข่าลงเก็บกระเป๋าเงินกับตรา
 สัญลักษณ์ตำรวจ

ฮอลลี่แหวกทางผ่านห้องของรูต หวังว่าจะไปถึงคอกทำงาน
ของเธอก่อนที่...

"ซอร์ค! เข้ามานี่!"

ฮอลลี่ถอนใจ เฮ้อ! เอาอีกแล้วสินะ

เธอซุกหมวกไว้ใต้แขนขณะลอบซุกเครื่องแบบให้เรียบ แล้ว
ก้าวเข้าไปในห้องทำงานของผู้บังคับการรูต

ใบหน้าของรูตเป็นสีม่วงด้วยความโกรธ นี่เป็นสภาพ
ค่อนข้างปกติสำหรับเขาและทำให้ได้ฉายาว่า 'ปีตรูต' มีการพนัน
กันในสถานนี้ด้วยว่าอีกนานแค่ไหนกว่าหัวใจของเขาจะระเบิด
พวกเขียนพนันวางเดิมพันไว้ที่ครึ่งศตวรรษเป็นอย่างมาก

ผู้บังคับการรูตเคาะนาฬิกาควงจันทร์บนข้อมือ "ว่าไง" เขา
ถาม "นี่มันเวลาเท่าไรแล้ว"

ฮอลลี่รู้สึกตัวว่าหน้าแดง เธอสายแทบไม่ถึงหนึ่งนาทีก่อน
เจ้าหน้าที่อย่างน้อยหนึ่งโหลในกะนี้ที่ยังไม่มารายงานตัวด้วยซ้ำ
แต่รูตคอยจับผิดเธออยู่คนเดียวทุกครั้ง

"ถนนในเมือง" เธอพิมพ์อย่างไร้น้ำหนักรับ "ปิดไปสี่เลน"

"อย่ามาแก้ตัว!" ผู้บังคับการคำราม "เธอก็รู้ว่าย่าน
กลางเมืองเป็นยังไง! คีนเร็วขึ้นสักสองสามนาทีสัก!"

มันเป็นความจริง เธอรู้ว่าเฮเวนซิดี้เป็นอย่างไร ฮอลลี่
ซอร์คเป็นเอลฟ์ผู้เกิดและโตในเมือง ตั้งแต่มนุษย์เริ่มทดลองซุกแร่

แพร่จำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ ก็ถูกบีบให้ย้ายจากที่พักใกล้ผิวดินลง
มาได้กลิ่นลึกลับสู่ความปลอดภัยของเฮเวนซิตี มหานครแห่งนี้แออัด
เกินไปและบริการสาธารณะก็ไม่ทั่วถึง แคมตอนนี้ยังมีการลอบบี้
เพื่ออนุญาตให้ยวดยานพาหนะเข้ามากลางเมืองซึ่งเป็นเขตคนเดิน
เท้าอีก ทำเหมือนว่าตรงนั้นยังไม่เหมือนปอนเมื่อมีโนมบ้านนอก
ป่วนเปื้อนอยู่ทั่วไปหมดแบบนี้

รู้ตพุดถูก เธอควรคืนให้เข้าขึ้นหน่อย แต่เธอจะไม่ทำ หาก
คนอื่นไม่ถูกบังคับให้ทำเหมือนกัน

"ฉันรู้ว่าเธอคิดอะไรอยู่" รู้ตพุด "ทำไมฉันถึงคอยจับผิด
เธอทุกวันໃႃႈใหม่ ทำไมฉันไม่เคยไว้วางใจพวกที่เกียจคนอื่นบ้าง"

ฮอลลีไม่พุดอะไร แต่สีหน้าบ่งบอกว่าเห็นด้วยเต็มที่

"ฉันจะบอกให้คไႃႈใหม่"

ฮอลลีเสียงพยักหน้า

"เพราะเธอเป็นผู้หญิงไงละ"

ฮอลลีรู้สึกว่ามันวอเป็นกำปั้น นึกแล้วเชียว!

"แต่ไม่ใช่อย่างที่เธอคิดนะ" รู้ตพุดต่อ "เธอเป็นผู้หญิง
รายแรกในหน่วยลาดตระเวนตั้งแต่เคยมีมา เธอเป็นกรณีทดลอง
เป็นผู้เบิกทาง มีแฟรึ้นปลั้้นที่เฝ้ามองการเคลื่อนไหวทุกอย่างของ
เธออยู่ มีความหวังมากมายที่ขึ้นอยู่กั้บเธอ แต่ก็มีอคติต่อต้าน
เธออยู่มากมายเช่นกัน อนาคตของกองกำลังพิทักษ์กฎหมายอยู่

ผู้บังคับการหันกลับไปหากองเอกสาร บทสนทนาครั้งนี้จบลงแล้ว ฮอลลีได้แต่ยืนอึ้งอยู่ตรงนั้น เธอทำพลาด นี่เป็นโอกาสดีที่สุดที่เธอน่าจะได้รับในอาชีพนี้ แต่เธอกลับโยนมันทิ้งลงท้อไปเสียอย่างนั้น ทำพลาดครั้งเดียวถึงกับดับอนาคต ไม่ยุติธรรมเลย ฮอลลีรู้สึกโกรธมากจนผิควิสีย แต่เธอล้ำกลืนมันไว้ นี่ไม่ใช่เวลาอาละวาด

"ผู้บังคับการรู้ต๊ะ ฉันรู้สึกว่าคุณควรได้รับโอกาสอีกครั้งค่ะ"

รู้ต๊ะไม่สนใจจะเงยหน้าขึ้นจากงานเอกสารด้วยซ้ำ "ทำไมละ"

ฮอลลีสูดหายใจลึก "เพราะประวัติการทำงานของฉันคะ มันชัดเจนในตัวแล้ว ยกเว้นกรณีแฮมเบิร์ก ปฏิบัติการที่ประสบความสำเร็จสิบครั้ง ไม่เคยต้องลบความทรงจำหรือหยุดเวลาสักครั้ง หากไม่นับ..."

"กรณีแฮมเบิร์ก" รู้ต๊ะพูดต่อให้

ฮอลลีลองเสียง "ถ้าฉันเป็นผู้ชาย เป็นหนึ่งในภูตที่คุณโปรดปราน เราคงไม่ต้องมาคุยกันแบบนี้ด้วยซ้ำ"

รู้ต๊ะเงยหน้าขึ้นทันที "นี่ เคียวก่อน ผูกองซอร์ต..."

เขาถูกขัดจังหวะด้วยเสียงสัญญาณจากโทรศัพท์เครื่องหนึ่งบนโต๊ะ ตามด้วยเครื่องที่สองและสาม หน้าจอยักษ์บนผนังด้านหลังก็มีชีวิตขึ้นมา

รู้ต๊ะกดปุ่มเปิดลำโพง รับสายทั้งหมดพร้อมกัน

"ว่าไง"

"มีผู้หลบหนี"

รู้ตพยักหน้า "สโคปส์เห็นอะไรบ้างไหม"

สโคปส์คือชื่อรหัสที่ใช้เรียกเครื่องคิดตามตัวแบบอำพราง
บนดาวเทียมสื่อสารของอเมริกา

"เห็น" สายที่สองบอก "สัญญาณจุดใหญ่ในยุโรป อิตาลี
ตอนใต้ ไม่เปิดเกราะ"

รู้ตลบต แพร่ที่ไม่เปิดเกราะอำพรางตัวอาจถูกมนุษย์
พบเห็นได้ เรื่องนี้อาจไม่เลวร้ายนักหากคนร้ายมีลักษณะคล้าย
มนุษย์

"ประเภทไหน"

"ข่าวร้ายครับผู้บังคับการ" สายที่สามบอก "คราวนี้เป็น
โทรลล์อันธพาล"

รู้ตายี่คา ทำไมเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นตอนเขาเข้าเวรทุกทีสิน่า
ฮอลลีเข้าใจความหงุดหงิดของรูต ไทโรลล์เป็นสิ่งมีชีวิตใต้ดินที่
ร้ายกาจที่สุด พวกนี้ท่องไปในเขาวงกต คอยล่าเหยื่ออะไรก็ตาม
ที่โชคร้ายผ่านมาเจอ สมองเล็กจิ๋วไม่มีพื้นที่สำหรับกฎระเบียบ
หรือข้อบังคับ บ่อยครั้งพวกนี้หาทางเข้าไปในปล่องลิฟต์แรงดัน
ได้ มักโดนกระแสนร้อนรุนแรงในนั้นเผาผลาญจนตาย แต่
บางครั้งก็รอดและไต่ลื้อขึ้นไปบนพื้นผิวโลก ความเจ็บปวดและ

แสงสว่างเพียงเล็กน้อยก็ทำให้บ้าคลั่งได้ จึงมักเห็นหน้าทำลาย
ทุกอย่างที่ขวางทาง

รู้ตสะบัดหน้าไปมาอย่างรวดเร็ว พยายามเรียกสติกลับมา

"โอเค ผู้กองซอร์ค คุณเหมือนเธอมีโอกาสนี้แล้ว เธอมี
เวทมนตร์เต็มเปี่ยมใช่ไหม"

"ใช่ค่ะ" ฮอลลีโกหก รู้ตัวที่ว่ารู้ตคงปลดเธอทันทีหากรู้ว่า
ละเลยไม่ทำพิธีกรรม

"ดี ถ้าอย่างนั้นก็เบิกอาวูธแล้วไปยังพื้นที่เป้าหมาย"

ฮอลลีเหลือบมองหน้าจอ สโคปส์กำลังฉายภาพความ
ละเอียดสูงของเมืองที่ล้อมรอบด้วยป้อมปราการแห่งหนึ่งในอิตาลี
จุดสีแดงกำลังเคลื่อนที่อย่างรวดเร็วไปในบริเวณชนบท มุ่งเข้าหา
ประชากรมนุษย์

"ลาดตระเวนอย่างละเอียดแล้วรายงานเข้ามา อย่า
พยายามเอาตัวคนร้ายกลับมาเอง เข้าใจไหม"

"เข้าใจค่ะ"

"ไตรมาสที่แล้วเราเสียเจ้าหน้าที่หกนายเพราะสู้กับโทรลล์
หกนายเชียวนะ แถมตอนนั้นยังเกิดขึ้นได้สิน เป็นภูมิประเทศที่
คุ้นเคยอีกต่างหาก"

"ฉันเข้าใจค่ะ"

รู้ตเม้มปากอย่างไม่มั่นใจ

"เธอเข้าใจไซ้ไหมชอร์ต เธอเข้าใจจริงๆ ไซ้ไหม"

"ฉันคิดว่าอย่างนั้นค่ะ"

"เธอเคยเห็นไหมว่าโทรลล์ทำอะไรได้บ้างกับผู้มีเลือดเนื้อ"

"ไม่เคยค่ะ ไม่เคยในระยะใกล้"

"คืออย่าเห็นเป็นครั้งแรกในวันนี้ก็แล้วกัน"

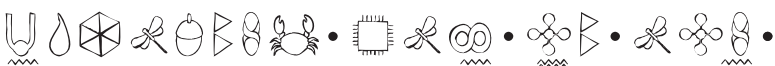
"เข้าใจค่ะ"

รู้ตลิ่งตาใส่เธอ "ฉันไม่รู้ว่าจะทำไมเหมือนกันนะ ผู้กองชอร์ต แต่เมื่อใดที่เธอเริ่มเห็นด้วยกับฉัน มันทำให้ฉันไม่สบายใจขึ้นมาอย่างมากเลย"

สมควรแล้วที่รู้ตไม่สบายใจ ถ้าเขารู้ว่าจะงานลาดตระเวนที่ตรงไปตรงมานี้กลายเป็นอะไร เขาอาจขอเกษียณตรงนั้นเดี๋ยวนั้นเลย คืบนี้ประวัติศาสตร์จะถูกจารึก และไม่ใช่ประวัติศาสตร์ดีๆ อย่างการค้นพบแร่เรเดียมหรือก้าวแรกบนดวงจันทร์ด้วย แต่เป็นประวัติศาสตร์แย่ๆ อย่างการไต่สวนศรัทธาของสเปนและไฟไหม้เรือเหาะฮินเคนบูร์ก แย่สำหรับมนุษย์และแฟรี่ แย่สำหรับทุกคน

ขอลืมหน้าตรงไปยังท่อส่งตัว ปากที่ปกคิชอบคุ้ยจ้อนม
เป็นเส้นอย่างเคร่งขรึมมุ่มมัน นี่เป็นโอกาสเดียว เธอจะไม่ยอมให้อะไรมาทำให้เสียสมาธิ

มีพวกที่อยากได้วีซ่าท่องเที่ยวต่อแถวอยู่เช่นเคย ยาวเหยียด

ไปถึงมูมพลาซาลิฟค์ แต่ฮอลลี่ลัดคิวด้วยการโบกตราไปทางแถว
ที่รออยู่ โนมท่าทางคร่ำครวญคนหนึ่งไม่ยอมเปิดทาง

"ทำไมพวกเลปถึงแซงคิวได้ละ พิเศษอะไรกันนักหนาเชียว"

ฮอลลี่สูดหายใจลึกผ่านจมูก ต้องมีมารยาทตลอดเวลา
"งานตำรวจค่ะ ขอทางด้วยนะคะ"

โนมเกากันใหญ่ "ฉันได้ยินมาว่าพวกเลปเอาเรื่องงาน
ตำรวจมาบังหน้าเพื่อแอบไปชมแสงจันทร์ ฉันได้ยินมาอย่างนั้น"

ฮอลลี่พยายามยิ้มฆ่า แต่ปากของเธอคล้ายตอนกินมะนาว
รสเปรี้ยวเข้าไปมากกว่า

"ใครก็ตามที่บอกคุณแบบนั้นเป็นไอ้โง่...ค่ะ หน่วยลาด-
ตระเวนขึ้นไปบนคินเมื่อจำเป็นจริงๆ เท่านั้น"

โนมขมวดคิ้ว เห็นได้ชัดว่าเขาแต่งเรื่องข่าวลือขึ้นมาเอง
และสงสัยว่าฮอลลี่อาจหลอกล่อค่าตนว่าเป็นไอ้โง่ กว่าเขาจะเข้าใจ
เธอก็ผ่านเข้าประตูบานคู่ไปแล้ว

ฟลิร्रोเธออยู่ในห้องปฏิบัติการหรือออปส์ เขาเป็นเซ็นทอร์
ที่ระแวดระวังมั่นใจว่าหน่วยข่าวกรองของมนุษย์กำลังเฝ้าติดตาม
เครือข่ายการคมนาคมและตรวจสอบที่ตนควบคุมอยู่ จึงสวมหมวก
ทำจากแผ่นพอยล์ตลอดเวลาเพื่อไม่ให้พวกนั้นอ่านใจได้

เขาเงยหน้าขึ้นทันทีเมื่อฮอลลี่ผ่านเข้ามาทางประตูบานคู่
อัคนิมิตติที่ควบคุมด้วยแรงดันอากาศ

"มีใครเห็นเธอมาที่นี่หรือเปล่า"

ฮอลลี่ใช้ความคิด

"เอฟบีไอ ซีไอเอ เอ็นเอสเอ คีไอเอ เอ็มไอซิกซ์ โอ้! แล้วก็
ท.ค.ต. ด้วย"

โพลี่มวคิ้ว "ท.ค.ต. คืออะไร"

"ทุกคนในศึก" ฮอลลี่ยิ้มเยาะ

โพลี่ลู่จากเก้าอี้หมุนแล้วเดินเสียงคังคักกับมาหาเธอ

"อ๊ย! ตลกนักนี้ ซอร์ค ยังทำตัวเป็นกบฏเช่นเคยนะ ฉัน
คิดว่าเรื่องแฮมเบอร์กอาจทำให้เธอหายซ่าไปได้บ้าง ถ้าฉันเป็นเธอ
ฉันจะตั้งใจทำงานในมือให้ดี"

ฮอลลี่เลิกขา เขาพุดกุก

"โอเค โพลี่ ว่ามาได้เลย"

เซ็นทอร์ซี่ไปยังรายงานสดจากยูโรแซดที่ฉาบบนหน้าจอ
พลาสมาขนาดใหญ่

"จุกส์เคงคือโทรลล์ กำลังเคลื่อนที่ไปยังมาร์ตินาฟรังก์
เมืองที่มีการป้องกันใกล้นครบรินคีย์ ตามข้อมูลเท่าที่พอจะหาได้
ดูเหมือนหลงเข้าไปในปล่อง E7 ซึ่งเย็นลงหลังการปล่อยตัวสู่พื้น
ผิวดิน นั่นคือสาเหตุที่ไม่โค่นอย่างเป็นบาร์บิคิวไหม้เกรียมในตอนนี้"

ฮอลลี่นึ่วหน้า เข้มเลย เธอคิก

"เราโชคดีที่เป้าหมายบังเอิญเจออาหารระหว่างทาง

สวามิวัไปสองตัวโดยใช้เวลาหนึ่งหรือสองชั่วโมง ซึ่งก็ช่วย
ซื้อเวลาให้เราได้บ้าง"

"วิวสองตัวรี" ฮอลลีอุทาน "หมอนี่ตัวใหญ่แคไหนกัน"

โพลียับยั้งหวิวฟอยล์ "โทรลล์วิว โคเค็มที่ หนักหนึ่งร้อย-
แปดสิบกิโลกรัม มีเขี้ยวเหมือนหมูป่า หมูป่าที่ดุร้ายมากๆ นะ"

ฮอลลีกลืนน้ำลาย ทันใดนั้นงานลาดตระเวนก็ดูคึกกว่างาน
กุ๊กินมาก

"เข้าใจละ แล้วยายมีอะไรให้ฉันบ้าง"

โพลีวิ่งควบไปยังโต๊ะอุปกรณ์ เขาเลือกสิ่งที่ดูเหมือนนาฬิกา
ข้อมือทรงสี่เหลี่ยม

"เครื่องระบุตำแหน่ง เธอหามันเจอแล้วเราก็กินเธอเจอ ก็
ของที่ใช้กันประจำนั่นแหละ"

"วิคิโอะละ"

เซ็นทอร์คิดวัตถุทรงกระบอกขนาดเล็กเข้าที่รองบนหวิว
เกราะของฮอลลี

"ส่งรายงานสด ใช้พลังงานแบตเตอรี่นิวเคลียร์ ไม่มีเวลา
จำกัด ไมโครโฟนทำงานเมื่อจับเสียงได้"

"ดี" ฮอลลีพูด "รู้ตบอกว่าฉันควรพกอาวุธไปทำภารกิจนี้
ด้วย เพื่อไว้ก่อน"

"ฉันกะไว้แล้ว" โพลีพูด เขาหยิบปืนสั้นพลตคินัมขึ้นมา

จากกอง "นิวทรีโน 2000 รุ่นล่าสุด แม้แต่แก๊งอุโมงค์ก็ยังไม่มีการใช้
ปรับได้สามระดับนะ รู้ไว้ด้วย ลวก สุก และเกรียมเป็นทีี่เถ่า ใช้
แหล่งพลังงานนิวเคลียร์ ดังนั้นยังได้เต็มที ให้อุ่นนืออยู่ได้นานกว่า
เธอเป็นพันปีเลย"

ฮอลลีสอควาอุณน้ำหนักเบาไว้ในช่องแบบคาดไหล่

"ฉันพร้อมแล้ว...คิดว่าจะ"

โพลีหัวเราะเบาๆ "ยังสงสัยอยู่ ไม่มีใครพร้อมจริงจัง
สำหรับโทรลล์หรรอก"

"ขอบคุณที่ช่วยเสริมความมั่นใจ"

"ความมั่นใจทำให้ประมาท" เซ็นทอร์แนะนำ "ถ้าเธอรู้สึก
ทะนงคนเมื่อไหร่ ก็แปลว่ามีบางอย่างที่เธอยังไม่รู้"

ฮอลลีคิจะเถียงแต่ก็ไม่ได้ทำ บางทีอาจเป็นเพราะเธอมี
ความรู้สึกอยู่ลึกๆ ว่าโพลีพูดถูก

ลึฟต์แรงดันใช้พลังงานจากท่อแก๊สที่ต่อมาจากแกนโลก

เจ้าหน้าที่ด้านเทคนิคของเลปภายใต้การควบคุมของโพลีได้ออกแบบยานลักษณะเหมือนไข่ทำจากไทเทเนียมที่สามารถลอย
ไปกับกระแสแก๊สได้ มันมีมอเตอร์ส่วนตัวต่างหาก แต่สำหรับการ
เดินทางเร่งคว้านสู่พื้นผิวโลกแล้วไม่มีอะไรเหมือนแรงระเบิดจาก
การปะทุตามธรรมชาติ

โพลีเคินนำเธอผ่านท่อปล่อยตัวที่เรียงกันเป็นแถวยาวจนถึง E7 ยานอยู่ในนั้นแล้ว คุบอบบางมากสำหรับการทอเข้าไปในกระแสนินหนีคร้อน ด้านล่างไหม้ดำและเป็นตะปุ่มตะป่ำจากการโดนสะเก็ดหิน

เซ็นทอร์คบนที่ด้านหน้าอย่างรักใคร่ "เจ้าหนูนี้ทำงานมาห้าสิบปีแล้ว รุน่เก่าสุดที่ยังใช้งานในท่อปล่อยตัว"

ฮอลลี่กลืนน้ำลาย แค่อท่อปล่อยตัวก็ทำให้เธอกังวลมากพอแล้ว นี่ยังต้องใช้พาหนะโบราณอีก

"แล้วมันจะปลดประจำการเมื่อไหร่"

โพลีเกาฟงที่เต็มไปด้วยขน "ถ้างบประมาณเป็นแบบนี้ ก็คงอยู่ไปจนกว่าจะมีใครตายนั่นละ"

ฮอลลี่เปิดประตุนาฬิกา ซิลยางยอมคล้อยตามแรงผลักพร้อมส่งเสียงเบาๆ ยานลำนี้ไม่ได้สร้างมาเพื่อความสบาย แทบไม่มีพื้นที่สำหรับที่นั่งจับยานท่ามกลางอุปกรณ์ไฟฟ้ายุบยับ

"นั่นอะไรนะ" ฮอลลี่ถามพลางชี้ไปยังรอยเปื้อนสีออกเทาบนที่รองศีรษะ

โพลียับเท้าไปมาอย่างอึดอัด

"เอ่อ...น้ำจากโพรงสมอง ฉันคิดว่านะ เกิดเหตุแรงดันรั่วในการกิจล่าสุด แต่ตอนนี้อุดได้แล้ว เจ้าหน้าที่คนนั้นก็ยังอยู่ ไอคิวลคไปนิดหน่อย แต่ยังอยู่ และยังกินอาหารเหลวได้"

"เออะ" เสียงโพลีคัง "อย่าคายอาหารเข้าออกมาละ รดไฟ
เพาะคิลังกายังเทียบไม่ได้เลยกับสิ่งนี้"

ฮอลลีพยักหน้า เธอพูดไม่ได้เมื่อมียางอยู่ในปากแบบนี้ ถึง
ยังงูเซ็นทอร์ก็เห็นเธอในกล้องอยู่ดี

"ซาโยนาระ ที่รัก" โพลีพูดแล้วคปุ้ม

วางยกตัวเอียงขึ้น ทำให้ฮอลลีเคลื่อนลงเหว ท้องไส้เกร็ง
เมื่อแรงโน้มถ่วงทำงาน จุกเธอลงสู่ใจกลางโลก หน่วยวิทยา
แผ่นดินไหวส่งยานลงมาที่นั่นบล้านล่า โดยทำนายการปะทุของ
หินหนืดได้แม่นยำถึง 99.8 เปอร์เซ็นต์ แต่ก็ยังมีอีก 0.2 เปอร์เซ็นต์
ให้หวั่นเกรงได้เสมอ

ดูเหมือนการร่วงหล่นครั้งนี้ยาวนานชั่ววินาทีเดียว เมื่อฮอลลี
ปลงได้ว่าเธอคงต้องไปอยู่กับกองเศษซากด้านล่างก็รู้สึกได้ถึงแรง
สั่นที่ไม่มีวันลืมนลง ความรู้สึกเหมือนโลกทั้งใบนอกยานทรงกลม
เล็กที่เธออยู่นี้กำลังถูกเขย่าเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย มันมาแล้ว

"ครีบ" เธอพูด ฟันคำนี้ออกมาจนได้ทั้งที่มียางอยู่ในปาก

โพลีอาจตอบ แต่เธอไม่ได้ยินเขาแล้ว ฮอลลีแทบไม่ได้ยิน
เสียงตนเองด้วยซ้ำ แต่เธอเห็นผ่านหน้าจอว่าครีบปรับเสถียรเลื่อน
ออกมา

แรงปะทุพุ่งขึ้นมามาหาเธอเหมือนพายุเฮอริเคน ตอนแรกมัน
ทำให้ยานหมุนตัวจนกระทั่งครีบทำงาน หินที่ละลายไปครึ่งหนึ่ง

กระหน่ำใส่ด้านล่างของยาน คันมันไปหาผนังปล่อง ฮอลี่ต้านไว้
ด้วยแรงระเบิดที่ควบคุมผ่านคันบังคับ

ความร้อนรุนแรงมากในพื้นที่จำกัด มากพอจะย่างมนุษย์ได้ แต่ปอดของแฟรี้ดีกว่านั้น ความแรงฉุดร่างกายเธอไว้ด้วยมือที่มองไม่เห็น ทำให้หนังเหนียวแขนและไบหน้าตึงเปรี้ยว ฮอลลิ์กะพริบตาไล่เหงื่อเค็มๆ และมีสมาธิกับหน้าจอ การปะทุกลิ่นยานไวทั้งลำแล้ว แฉมเป็นครั้งใหญ่เสียค่าย ระเบิดเจ็คเป็นอย่างน้อย เส้นรอบวง 500 เมตรได้ หินหนักที่แซมด้วยเส้นสายสีส้มไหลวน และส่งเสียงดังฟู่ๆ อยู่รอบตัว พยายามค้นหาจุดอ่อนของโลหะหุ้มยาน

ยานครางและส่งเสียงเหมือนบ่น หมุกอายุห้าสิบปีทำท่าจะหลุดกระเด็น ฮอลลีส่ายหน้า สิ่งแรกที่เขาจะทำเมื่อกลับไปถึงคือเตะโพลีที่กั้นขนคณัน เธอรู้สึกเหมือนตัวในเปลือกที่อยู่ระหว่างพื้นกรามของโนม รอหายนะมาเยือน

แผ่นโลหะส่วนหัวยานบุบ ยุบเข้ามาค้ำในเหมือนโคนต้อย
 ค้วยกำปั้นยักษ์ ไฟสัญญาณแรงคันกะเพริบ ฮอลลิู้สึกว่าตึระ
 ถูกบีบ คงตกลงไปก่อน หลุดกระเด็นเหมือนผลเบอร์รี่สุก

เธอตรวจสอบหน้าปัด อีกยี่สิบวินาทีที่จะหลุดจากแรง
ปะทุและบินไปในลมร้อน ยี่สิบวินาทีนี้เหมือนนานเป็นชาติ ฮอลลี
จึงหมวกเกราะลงมาปิดหน้าเพื่อปกป้องดวงตาขณะตั้งรับการ

จูโจมช่วงสุดท้ายของหินหื่น

แล้วทันใดนั้นเธอก็หลุดพ้น ลอยขึ้นไปด้านบนในกระแสมร้อนหมุนวนที่อ่อนโยนกว่ามาก ฮอลลีเสริมแรงส่งด้วยหัวจับคันของยาน ไม่มีเวลาจะเสียไปกับการลอยวนอยู่ในกระแสมร้อน

ด้านบน แสงไฟนีออนเป็นวงกลมบ่งบอกตำแหน่งจุดจอด ฮอลลีหมุนยานให้อยู่ในแนวขนานแล้วหันหน้าไปยังจุดจอดตรงที่มีแสงไฟ กระบวนการนี้ละเอียดอ่อน นักบินหน่วยลาดตระเวนหลายรายมาถึงตรงนี้แล้วกลับพลาดที่จอด ทำให้เสียเวลาอันมีค่าไป แต่ไม่ใช่ฮอลลี เธอเก่งเรื่องนี้โดยธรรมชาติ อันดับหนึ่งในสถาบัน

เธอสั่งการหัวจับคันเป็นครั้งสุดท้ายแล้วปล่อยยานไปตามแรงดึงดูดในช่วงสองสามร้อยเมตรก่อนจอด ใช้ที่ควบคุมหางเสือได้เท่าพายานบินเข้าวงแสงสู่รางบนจุดจอด ยานหมุนรอบตัวก่อนเข้าช่อง ปลดล็อกแล้ว

ฮอลลีดับบริเวณหน้าอกเพื่อปลดสายรัดนิรภัย เมื่อประตูเปิด อากาศบนผิวโลกที่แสนหวานก็เข้ามาเติมห้องเคบิน ไม่มีอะไรเหมือนลมหายใจแรกหลังจากบินมาในปล่อง เธอสูดหายใจลึก โล่อากาศ همینอัปในยานออกจากปอด แฟรียอมย้ายจากพื้นผิวโลกได้ยังไงนะ บางครั้งเธอก็นึกอยากให้เป็นบรรพบุรุษยอมทนอยู่เพื่อต่อสู้แย่งมันกับพวกย่ำโคลน แต่พวกนั้นมีมากเกินไป

แฟร์มีลูกได้แค่หนึ่งคนทุกยี่สิบปี ส่วนพวกย่ำโคลนมีลูกได้เหมือน
หนู จำนวนเอาชนะได้แม้กระทั่งเวทมนตร์

แม้เธอพอใจกับอากาศยามกลางคืน ฮอลลีก็ยังสัมผัสได้ถึง
มลภาวะ พวกย่าโคลนทำลายทุกสิ่งที่พบเจอ แน่نونว่าพวกนี้
ไม่ได้อยู่ในโคลนอีกต่อไปแล้ว อย่างน้อยก็ในประเทศนี้ โอ้ไม่เลย
พวกเขาอยู่ในที่פקใหญ่โตมหรรหามีห้องสำหรับทุกอย่าง ห้อง
สำหรับนอน ห้องสำหรับกิน แม้แต่ห้องสำหรับขับถ่าย! แถมยัง
อยู่ในบ้านด้วยนะ! ฮอลลีตัวสั่นสะท้าน ลองคิดว่าต้องขับถ่ายใน
บ้านของตัวเองคูสิ น่ารังเกียจจะตาย! สิ่งดีสิ่งเดียวของการ
ขับถ่ายก็คือแร่ธาตุได้กลับคืนสู่โลก แต่พวกย่าโคลนยังหาทาง
ขัดขวางกระบวนการนั้นด้วยการบำบัด...ของนั้น...ด้วยสารเคมี
สีฟ้าเป็นขวดๆ ถ้ามีใครบอกเธอเมื่อหนึ่งร้อยปีก่อนว่ามนุษย์จะ
หาทางพรากความอุดมสมบูรณ์จากปุ๋ยธรรมชาติได้ เธอคงบอก
พวกนั้นให้ไปเจาะรูระบายอากาศให้กะโหลกเสียบ้างแล้วละ

ฮอลลีพลดปีกชุดหนึ่งจากที่เก็บ มันเป็นวงรีคู่คิมเบอร์
ใหญ่เอะอะ เธอคราง ปีกแมลงปอ เธอเกลียดปีกรุ่นนี้
เครื่องยนต์แบบใช้น้ำมันอีกต่างหาก แถมยังหนักกว่าหมู่มโคลน
เสียอีก ต้องรุ่นฮัมมิงเบิร์ด Z7 สิถึงจะเป็นพาหนะชั้นเยี่ยม เบา
เหมือนเสียงกระซิบ มีแบตเตอรี่พลังงานแสงอาทิตย์ที่สะท้อน
สัญญาณควาเทียมทำให้คุณบินรอบโลกได้สองรอบ แต่ดันถูกคัด

งบประมาณเสียนี้

เครื่องระบุตำแหน่งบนข้อมือเธอเริ่มคัง เธออยู่ในระยะ
สัญญาณ ฮอลลีก้าวออกจากยานลงไปยังท่าจอด เธออยู่ภายใน
เนินดินที่พรางตาไว้ โดยทั่วไปเรียกกันว่าป้อมแฟร์ อันที่จริงแฟร์
เคยอยู่ที่นี้จนกระทั่งถูกบีบให้หนีลงไปได้ดิน ในนี้ไม่มีเทคโนโลยี
มากนัก แค่น้ำจ่อฉายภาพภายนอกนิดหน่อยและอุปกรณ์ทำลาย
ตัวเองหากถูกค้นพบ

ไม่มีอะไรผิดปกติบนหน้าจอ ไม่มีอันตรายใดๆ ประสิทธิภาพ
ควบคุมแรงดันเบี่ยงไปบ้างหลังจากโทรลล์บุกออกไป แต่นั่น
ทุกอย่างดูเหมือนใช้งานได้ ฮอลลีสวมปีกพลาซก้าวออกสู่โลก
ภายนอก

ห้องฟ้ายามราตรีในอิตาลีแจ่มกระจ่างและดูมีชีวิตชีวา
ท่ามกลางต้นมะกอกและองุ่น จิ้งหรีดร้องอยู่ในคงหญ้าใบหยาบ
และแมงเม่าบินไปมาในแสงดาว ฮอลลีหุบยิ้มไม่ได้ มันคุ้มค่าที่
ต้องเสี่ยงทุกอย่างจริงๆ

เมื่อพูดถึงความเสี่ยง...เธอก็ตรวจสอบเครื่องระบุตำแหน่ง
สัญญาณดังชัดขึ้นมากแล้วในตอนนี้ โทรลล์เกือบถึงกำแพงเมือง
แล้ว! ไว้ค่อยชมธรรมชาติหลังภารกิจเสร็จสิ้นดีกว่า ตอนนี้ได้เวลา
ลงมือปฏิบัติการแล้ว

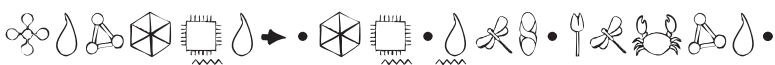
ฮอลลีเตรียมรถยนต์ปีกให้พร้อมใช้งานแล้วคิงสายคิด

เครื่องที่อยู่เหนือไหล่ ไม่มีอะไรเกิดขึ้น เธอโมโหอยู่เจี๊ยบๆ เด็กที่ถูกตามใจจนเสียนิสัยทุกคนในเฮเวนซิตีที่มีปิกรันธัมมิงเบิร์คไว้เที่ยวเล่นในวันหยุด แต่เจ้าหน้าที่เลปกลับต้องใช้ปีกที่ไร้ประโยชน์ ตั้งแต่ยังไม่เก่าด้วยซ้ำ เธอกระตุกสายอีกครั้ง แล้วก็อีกครั้ง เครื่องติดในครั้งที่สาม ฟันควันกับไอเสียออกมาสู่อากาศราตรี "กว่าจะติด" เธอคำรามพลางคันคันบังคับจนสุด ปีกกระพือเป็นจังหวะสม่ำเสมอแล้วก็ยกร่างผู้กองฮอลล์ ชอร์ตขึ้นสู่ท้องฟ้าราตรี อย่างยากเย็นอยู่ไม่น้อย

ต่อให้ไม่มีเครื่องระบุตำแหน่งก็คงติดตามโทรลล์ได้ไม่ยาก เพราะทิ้งร่องรอยความเสียหายไว้เป็นวงกว้างยิ่งกว่านักซัดจะอุโมงค์เสียอีก ฮอลล์บินต่ำ หยุดเป็นระยะในม่านหมอกหนา กับคันไม้ตามเส้นทางที่โทรลล์ใช้ เจ้าสิ่งมีชีวิตบัคหลังนุกผ่านกลางไร่ร่อน ทำให้กำแพงหินกลายเป็นกองเศษหินและสุนัขเฝ้ายามครางหงอยอยู่ใต้พุ่มไม้ จากนั้นเธอก็บินข้ามรั้วไป มันไม่ใช่ภาพที่น่ามองเลย หากจะเล่าแบบไม่ลงรายละเอียดก็คงบอกได้แค่่าว่า ไม่มีอะไรเหลือมากนักนอกจากเขากับกิบเท้า

ตอนนี้เสียงสัญญาณจากจุดสีแดงดังขึ้นอีก เสียงดังขึ้นแปลว่าใกล้ขึ้น เธอมองเห็นเมืองอยู่ด้านล่างแล้ว มันอยู่บนยอดเนินเตี้ยล้อมรอบด้วยกำแพงปราการจากยุคกลาง แสงไฟยังสว่างไสวอยู่ตามหน้าต่างเกือบทุกบาน ได้เวลาใช้เวทมนตร์

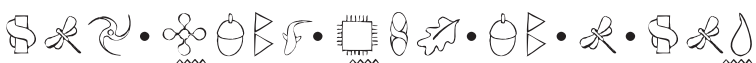
นึกหน้อยแล้ว

เวทมนตร์หลายอย่างที่เชื่อกันว่าแฟร์มีนั้นเป็นแค่ความเชื่อ แต่แฟร์ก็มีพลังอำนาจบางอย่างอยู่จริง ในบรรดาความสามารถเหล่านั้นคือการเยียวยา การสะกดจิต และการเปิดเกราะอำพรางตัว การอำพรางตัวไม่ค่อยตรงเสียทีเดียว แท้จริงแล้วสิ่งที่แฟร์ทำคือเคลื่อนตัวด้วยความถี่สูงจนไม่เคยอยู่ในจุดเดียวกันพอจะมองเห็นได้ มนุษย์อาจเห็นประกายระยิบระยับเล็กน้อยในอากาศหากตั้งใจมองจริงๆ ซึ่งก็ไม่ค่อยเกิดขึ้นนัก และถึงเห็นก็มักตีความว่าเกิดจากการระเหยของไอน้ำ ช่างสมกับเป็นพวกยาโคลนจริงๆ ที่คิดหาคำอธิบายซับซ้อนให้แก่ปรากฏการณ์เรียบง่ายนี้

ฮอลลีเปิดเกราะ เธอต้องใช้ความพยายามมากกว่าปกติเล็กน้อย รู้สึกได้ถึงความอ่อนล้าในเม็คเหนือที่ผูกขึ้นมาบนหน้าผาก ฉันทว่า ทำพิธีกรรมได้แล้ว ยิ่งเร็วเท่าไรก็ยิ่งดี

เสียงความวุ่นวายบางอย่างแทรกเข้ามาในความคิด บางอย่างที่แตกต่างจากเสียงอื่นตอนกลางคืน ฮอลลียับป้หลังให้เข้าที่แล้วบินเข้าไปดูใกล้ขึ้น ดูอย่างเดียว เธอเตือนตนเอง นั่นคืองานของเธอ เจ้าหน้าที่หน่วยลาดตระเวนถูกส่งขึ้นปล่องมาหาตำแหน่งที่แน่ชัดของเป้าหมาย ในขณะที่หนุ่มๆ หน่วยกู้คืนได้นั่งกระสรวนแสนสบาย

โทรลล์คนนี้อยู่ใต้ร่างเธอพอดี กำลังค่อยกำแพงบอบนอก

ร่างทั้งร่างของฮอลลีให้ความรู้สึกเหมือนเดินไปพร้อมกับหัวใจ ไอเสียทำให้สมองของเธอสับสน เธอจะอย่างไรดี อะไรคือการตัดสินใจที่ถูกต้อง รักษาชีวิตคนหรือเชื่อฟังคำสั่ง

จากนั้นโทรลล์ก็บุกผ่านกำแพงเข้าไปได้และมีเสียงเด็กร้องดังแหวกราตรี

"อายุโต!" เสียงนั้นหิวร้อง

ช่วยด้วย นี่คือคำเชิญ พอรู้ไปได้ละนะ

"ขอโทษค่ะผู้การ โทรลล์นั่นคลั่งเพราะแสงสว่างและมีเด็กอยู่ในนั้น"

เธอจินตนาการใบหน้ารู้ตได้ คงเป็นสีม่วงด้วยความโกรธ ขณะพ่นคำพุดไส่ไมโครโฟน

"ฉันจะถลกหนังเธอ ซอร์ต! เธอจะต้องทำงานล้างท่อไปอีกหลายร้อยปี!"

แต่พุดไปก็ไม่มีประโยชน์ ฮอลลีปิดไมโครโฟนและบินไปตามโทรลล์เข้าไปแล้ว

ผู้กองซอร์ตปรับร่างกายให้อยู่ในท่ากลุ่มขณะมุดเข้าไปในรูนั้น ดูเหมือนเธออยู่ในร้านอาหาร เป็นร้านอาหารที่แน่นขนัด โทรลล์ที่ตาบอดชั่วคราวเพราะแสงจากหลอดไฟกำลังฟาดแฉกฟาดขวายู่กลางร้าน

ลูกค้าอึ้ง แม้แต่เสียงร้องของเด็กคนนั้นก็เงียบไปแล้ว พวก

ฮอลลีคิดอะไรไม่ออก ร้านอาหารกลายเป็นม้าหมุนแห่งความโกลาหล ไทโรลล์อัปปากแยกเดี่ยว พันลื่นๆ พยายามจับหมวกเกราะของเธอ ฮอลลีได้กลิ่นลมหายใจเหม็นเน่าผ่านตัวกรองอากาศ เธอได้กลิ่นขนไหม้ด้วยขณะที่ไฟลุกลามไปตามแผ่นหลังของไทโรลล์

ลื่นสีเขียวของมันลากผ่านกะบังหน้าที่หมวกเกราะของเธอ ทำให้ส่วนล่างมัวไป กะบังหน้า! ไข่แล้ว โอกาสเดียวของเธอ ฮอลลีค่อยๆ เลื่อนมือข้างที่เป็นอิสระไปยังที่ควบคุมหมวกเกราะ ค้างค่าเตรียมเปิดไฟสำหรับส่องในอุโมงค์ ไฟสูง

เธอกดปุ่มที่ฝังอยู่ในหมวกเกราะ แล้วแสงสว่าง 800 วัตต์แบบไม่ผ่านตัวกรองก็พุ่งจากหลอดไฟคู่เหนือดวงตาของเธอ

ไทโรลล์ผะอวยหลัง เสียงร้องคำรามน่ากลัวระเบิดออกมาจากระหว่างแถวฟัน แก้วกับขวดหลายสิบใบแตกคาที่ ทั้งหมดนี้มากเกินไปสำหรับเจ้าสัตว์ที่น่าสงสาร ทั้งตกตะลึง โคนไฟคลอกแล้วยังมองอะไรไม่เห็นอีก ความตกใจและความเจ็บปวดเค้นทางไปยังสมองเล็กจ้อย สั่งให้หยุดการทำงานของร่างกาย เจ้าไทโรลล์ทำตาม ล้มลงด้วยอาการตัวแข็งที่ดูเกือบน่าขัน ฮอลลีกลิ้งตัวหลบเขียวที่เหมือนเคียวนั้น

เกิดความเจ็บสนิทนอกเหนือจากเสียงแก้วกระทบกัน ขนเสียดสีกัน และเสียงถอนใจกะทันหัน ฮอลลีตะกายลุกขึ้นยืนอย่าง

สั้นๆ มีสายตามากมายมองตามเธอ สายตามนุษย์ พวกนี้มองเห็น
เธอได้อย่างชัดเจน แดงคงสงบอยู่ไฉ่ไม่นานนักด้วย เผ่าพันธุ์นี้
ไม่เคยทำได้ การยับยั้งซึ่งใจเป็นปัญหาของพวกเขา

เธอยกฝ่ามือที่ว่างเปล่าขึ้น สัญลักษณ์ของสันติภาพ

"สัญญาเคมี คุณคิ" เธอพูด ใช้ภาษาได้อย่างง่ายดาย
 คล่องแคล่ว

คนอิตาเลียนใจดีเสมอ จึงพิมพ์คำตอบว่าไม่เป็นไร

ฮอลลีล้วงลงไปใ้ในกระเป๋อย่างซ้าๆ แล้วหยิบลูกกลมเล็ก
ออกมา เธอวางมันลงตรงกลางพื้น

"กั๊วคาเต" เธอพูด มองสิ

คนในร้านอาหารทำคาม ไน้ตัวมามองลูกบอลสีเงินลูกเล็ก
นั้น มันดังคึกๆ เร็วขึ้นทุกที เกือบเหมือนการนับถอยหลัง ฮอลลี
หันหลังให้ลูกกลม สาม สอง หนึ่ง...

ตุ้ม! แว็บ! สลบลมู่ไม่เป็นอันตรายร้ายแรงนอกจากตื่นมา
แล้วจะปวดศีรษะกันถ้วนหน้าในอีกประมาณสี่สิบนาที ฮอลลิ
ถอนใจ ปลอศภัยแล้วสำหรับตอนนี้ เธอวิ่งไปที่ประตูแล้วเลื่อน
กลอนมาวางไว้ไม่ให้ใครเข้าออกได้ ยกเว้นทางรูใหญ่บนผนัง
ต่อจากนั้นเธอก็ใช้น้ำยาดับเพลิงของร้านมาดับไฟให้โถรลล์ที่ชน
ไหม้คุกรุ่น หวังว่าผงเย็นจี้คงไม่ทำให้เจ้ายักษ์ตื่นขึ้นมา

ฮอลลีสำรวจความเสียหายที่เธอก่อ ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามัน

และเยอะมาก แะยิ่งกว่ากรณีแฮมเบิร์กเสียอีก รู้ตงถลกหนังเธอ
ทั้งเป็นแน่ เธอยอมเจอโทรลล์ยิ่งดีกว่า นี่เป็นจุดจบของอาชีพเธอ
อย่างไม่ต้องสงสัย แต่ทันใดนั้นมันก็ดูไม่สำคัญมากมายอะไร
เพราะซีโครงของเธอปวด แถมยังทำท่าจะปวดศีรษะจากแรงดัน
ด้วย บางทีน่าจะพักสักหน่อย ครู่เดียวเท่านั้น เพื่อจะได้มีแรงก่อน
หน่วยกู้คืนมาถึง

ฮอลลีไม่สนใจมองหาเก้าอี้ด้วยซ้ำ เธอเพียงแค่ปล่อยให้
ขาทรุดลงไปได้ร่างแล้วลงไปกองบนพื้นปูเสื่อน้ำมันลายตาราง
หมากรุก

การตื่นมาเจอศาลาของผู้บังคับการรู้ตเป็นฝันร้ายซ้ำๆ

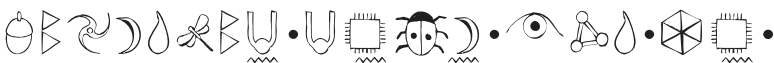
ฮอลลีลืมตา ชั่วเสี้ยววินาทีนั้นเธอกล้าสบานว่าเห็นความหวัง
ในดวงตาคู่นั้น แต่แล้วมันก็หายไป แทนที่ด้วยความโกรธเหมือน
เส้นเลือดจะแตกเช่นเคย

"ผู้กองซอร์ค!" เขาคำราม ไม่เห็นใจอาการปวดศีรษะของ
เธอเลย "เกิดเรื่องบ้าอะไรขึ้นที่นี่"

ฮอลลีลุกขึ้นยืนขาสั่น

"ฉันท...มันคือ...มันมี..." คำพูดไม่ยอมหลุดจากปาก

"เธอไม่เชื่อฟังคำสั่ง ฉันบอกให้รอก่อน! เธอก็รู้ว่าเป็นเรื่อง
ต้องห้ามที่เข้ามาในอาคารของมนุษย์โดยไม่ได้รับเชิญ"

ฮอลลีวู้ดหน้าโหลเงาคำจากสายตา

"ฉันได้รับเชิญค่ะ เด็กคนหนึ่งร้องขอความช่วยเหลือ"

"แบบนี้ไม่ชัดเจนหรอคะ ซอร์ต"

"เคยมีคดีตัวอย่างมาแล้วนะคะ ระหว่างผู้หมู่โจรกับรัฐ
ลูกขุนตัดสินว่าเสียงร้องขอความช่วยเหลือจากผู้หญิงที่ติดอยู่ใน
อาคารถือเป็นคำเชิญได้ อย่างไรก็ตาม พวกคุณก็อยู่ที่นั่นแล้ว
นั่นหมายความว่าพวกคุณก็รับคำเชิญนี้เช่นกัน"

"อืม" รู้แต่ทำเสียงไม่มั่นใจ "ฉันคิดว่าเธอโชคดี เหตุการณ์
อาจเลวร้ายกว่านี้มาก"

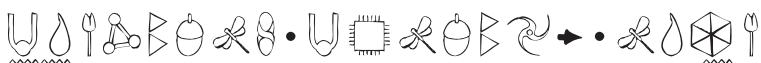
ฮอลลิ์มองไปรอบๆ เหตุการณ์คงเลวร้ายกว่านี้ไม่มากนัก
หรือ สถานที่เลอะเทอะและมีมนุษย์สลบอยู่สี่สิบคนได้ เจ้าหน้าที่
ฝ่ายเทคนิคกำลังติดขั้วไฟฟ้าลบความจำที่ขมับของลูกค้าผู้หมดสติ

"เราควบคุมพื้นที่ได้แล้ว แม้มีคนครึ่งเมืองมาเคาะประตู
ก็ตาม"

"แล้วรู้นั้นล่ะคะ"

รู้จักมีเยอะ "คุณเองสิ"

ฮอลลีมองไป หน่วยกู้คืนได้เสียบเครื่องฉายภาพสามมิติเข้ากับเต้าไฟฟ้าที่มีอยู่แล้ว และฉายภาพกำแพงที่ไม่ถูกทำลายปีครุนั้นไว้ ภาพสามมิติมีประโยชน์ในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า แต่ถ้าตั้งใจมองก็จะเห็นความจริงอยู่ดี ใครก็ตามที่เข้ามาพิจารณา

กำแพงตรงนี้ใหญ่ๆ อาจสังเกตเห็นว่าบริเวณที่โปร่งแสงเล็กน้อยนั้นเหมือนกับกำแพงช่วงถัดไปทุกอย่าง ในกรณีนี้มีรอยร้าวเหมือนใยแมงมุมสองรอยที่เหมือนกันเปี๊ยะบ และภาพวาดเลียนแบบผลงานของเรมбранต์สองอัน แต่คนในร้านไม่อยู่ในสภาพที่จะมาพิจารณากำแพง เมื่อถึงตอนที่พวกเขาได้สติ กำแพงก็จะได้รับการซ่อมแซมโดยหน่วยพลังจิตเคลื่อนย้ายสิ่งของแล้ว และประสบการณ์เหนือธรรมชาตินี้ก็หายไปจากความทรงจำทั้งหมด

เจ้าหน้าที่หน่วยกู้คืนคนหนึ่งพุ่งออกมาจากห้องน้ำ

"ผู้บังคับการครับ!"

"ว่าไงจ๋า"

"มีมนุษย์ในนั้นครับ ระเบิดสลบไปไม่ถึงเขา เขากำลังจะออกมาแล้ว ตอนนี้เลยครับ!"

"เปิดเกราะ!" รู้ตตะโกน "ทุกคน!"

ฮอลลีพยายาม เธอพยายามจริงๆ แต่ก็ไม่ได้ผล เวทมนตร์ของเธอหมดไปแล้ว เด็กวัยหัดเดินก้าวเตาะเตาะออกมาจากห้องน้ำคาหรีปรีด้วยความง่วง เขาชี้นิ้วอ้วนป้อมตรงมาที่ฮอลลี

"เซา ฟอลเลตดา" เขาพูดก่อนจะป็นจิ้นตักพ้อไปหลับต่อ

รู้ตปรากฏภายในสเปกตรัมที่มองเห็นได้อีกครั้ง เขาคุกรือยิ่งกว่าที่เคย ถ้านั้นยังเป็นไปได้ละก็

"เกิดอะไรขึ้นกับเกราะของเธอ ซอร์ต"

ฮอลลี่กลืนน้ำลาย

"เป็นเพราะความเครียดมั้งคะ ผู้บังคับการ" เธอเสนออย่าง
มีความหวัง

รู้ตไม่ยอมคล้อยตาม "เธอโกหกฉัน ผู้กอง เธอมีพลัง
เวทมนตร์ไม่เต็มที่ใช้ไหม"

ฮอลลี่ส่ายหน้าโดยไม่พูดอะไร

"นานแค่ไหนแล้วที่ไม่ได้ทำพิธีกรรม"

ฮอลลี่ขบริมฝีปาก "น่าจะ...ประมาณ...สี่ปีคะ"

รู้ตเกือบเส้นเลือดแตก

"สี่...สี่ปีเหรอ ไม่อยากเชื่อเลยว่าเธออยู่มาได้ขนาดนี้!
ไปทำเดี๋ยวนี้ คืนนี้เลย! ห้ามกลับลงไปได้คืนหากไม่มีเวทมนตร์
เธอเป็นตัวอันตรายสำหรับตัวเองและเพื่อนร่วมงานนะผู้กอง!"

"รับทราบค่ะ"

"เอาปีกฮัมมิงเบิร์ดจากหน่วยกู้คืนแล้วรีบบินไปยังประเทศ
เก่า คืนนี้จันทร์เต็มดวง"

"รับทราบค่ะ"

"แล้วอย่าคิดว่าฉันลืมเหตุการณ์วันวายครั้งนี้นะ เราจะ
คุยกันเมื่อเธอกลับไปถึงแล้ว"

"ได้ค่ะ รับทราบค่ะ"

ฮอลลีหันหลังไป แต่รู้ตกระแสมเรียกความสนใจจากเธอ

"เอ๋อ และผู้กองชอร์ต..."

"อะไรคะ"

ส้อมม่วงหายไประหว่างใบหน้าของรู้ต และเขาก็ดูเหมือน
ละอายใจอยู่บ้าง

"ทำได้ดีในการช่วยชีวิตมนุษย์ อาจเลวร้ายกว่านี้มากก็ได้"

ฮอลลียิ้มเป็นหลังกะบังหน้า บางทีเธออาจไม่โดนไล่ออก
จากหน่วยลาดตระเวน

"ขอบคุณค่ะ"

รู้ตคำราม หน้ากลับมาแดงจัดตามปกติ

"ทีนี้ก็ไปได้แล้ว และอย่ากลับไปจนกว่าจะมีเวทมนตร์
เต็มเปี่ยมถึงปลายหู!"

ฮอลลีถอนใจ ทำดีไม่ขึ้นจริงๆ

"ค่ะ จะไปเดี๋ยวนี้ค่ะ"

